

SUMARUL SUMARULUI:

16 pagini de umor cum
încă nu s-a scris (nici
de data asta nu s-a
scris)

O poezie umoristică
sau chiar două
de Valeria Boiculesi
și Mircea Pavelescu

O schiță de
MARK TWAIN

(Dacă ar fi fost nu era
rău. Dar n-a avut loc
de noi)

Schițe de:

SADI RUDEANU,
I. AVIAN,
VICTOR PIȚIGOI

(Astea chiar sînt, nu-
nici o glumă. Nici în ele
nu-î nici o glumă)

O schiță destul de
umoristică și una ex-
trem de satirică de
doi apreciați umoriști
(cine-i știe, câștigă...)

Vă recomandăm schița
„MITACHE-VECINUL SONOR”
a lui Eugen Frunză
(poate o să audă și alți
vecini)

GOPO, CIK, TARU, CRIVĂȚ,
COBAR, POCH, CLAUDIU,
GHENĂDESCU, NEGREA,
ȘI ANDRONIC

au promis niște caricaturi
excepționale. Vedeți dv.
dacă s-au ținut de cuvînt!

Se face simțită lipsa unui serviciu de reparații sanitare pentru
cazuri urgente, care să funcționeze și în zilele de sărbătoare

— Noroc că pînă luni nu mai sînt decît 14 ore și un sfert!

MITACHE

— VECINUL SONOR —

Mitache nu se joacă
Mitache strigă.
Mitache urlă.

Mitache șuieră, tună, huruie, trăsnește.

Dacă Mitache ar tăcea, s-ar petrece o catastrofă universală. Munții s-ar prăbuși, mările ar seca și peste blocul în care locuiesc s-ar așterne o liniște îngrozitoare. Pentru că trebuie să știți că am deosebita plăcere de a-l număra pe Mitache printre vecinii mei de apartament.

Altminteri, pe teren neutru, personalitatea lui Mitache trece neobservată. Pare inofensiv și tern. Il vezi și nu-l privești, il auzi și nu-l ascuți. Mă rog, o ființă cam afonă, cenușie, fără cerul ei propriu și cu pasul cel mai banal din lume.

Și totuși, sub înfățișarea sa comună, se ascunde un mare maestru.

Încă de mult Mitache s-a specializat în arta zgomotului vocal. Glasul său e atât de activ încât ai impresia că-ți mușcă din oase o duzină de ferăstraie mecanice. Cam o zi și jumătate din două nelucrătoare, Mitache e în glas. Când se duce la slujbă „vocalizele” încep abia după orele 16, având în vedere că dincolo, la birou, fiind subaltern, preferă să-și țină gura. În schimb acasă revine la tonul său normal. Și cită patimă, domnule! Și cită risipă de energie! Cită perseverență artistică! Bine a spus cine a spus că talentul singur valorează puțin fără trudă și sudoare.

În privința asta Mitache e un model. Nu-și îngăduie tinjala. Muncеște într-o desăvîrșire. Se ceartă adică la orice oră din zi și din noapte, din orice, și cu oricine. Strigă și la bidozul cu neofalină, și la mița de peste drum, și la blocul turn din Piața Sălii Palatului. Când nu strigă nu trăiește. Afară de cazul când se ajută cu tehnica modernă. Atunci deschide aparatul de radio. Atunci fuge somnul din aria întregului cartier, iar la epicentrul cutremurului se rostogolește glasul maxim al crainicului sportiv sau al saxofonului cu imitații de broscoi apocaliptic.

— Tovarășe Mitache, omule și vecine, ne înnebunești. Ne scurtezi zilele...

Mitache îți trîntește ușa în nas și atacă, dincolo, niște acute canibalice.

— În casa mea fac ce vreau! Fac ce vreau! ...

Vedeți, cam așa e Mitache.

Zilele trecute l-am întâlnit în lift. Spre uimirea mea omul era tăcut.

Privea în gol cu ochii roșii, teribil de obosiți.

— Pari cătrănit, vecine, îl trag eu de limbă.

— Ce cătrănit! Sint pur și simplu desființat. Aseară mă pomenesc cu vărul meu de la Pitești. Curată nenorocire. Dezastru. N-amațipito clipă toată noaptea. Mă știi doar ce sensibil sint...

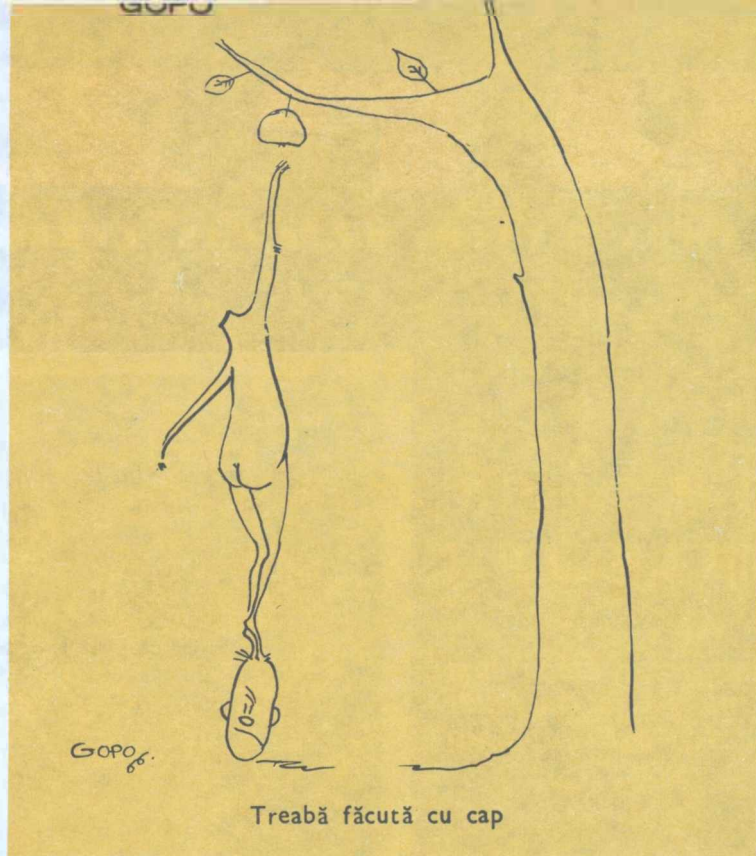
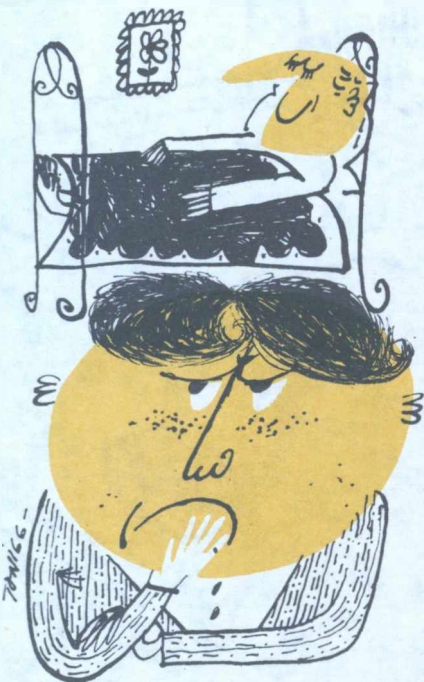
— Oho!

— Ei bine, închipuie-ți, vărul asta'al meu... sforăie. Și eu, care nu sufăr musca, dom'le. Nerușinați mai sint unii oameni!

— Păi trebuia să-l trezești, să-l iei la trei parale, poate și schimba poziția și-i trecea...

— Cesă-i treacă! E surdo-mut. Îi spargi găleata în cap și tot nu aude. Parcă ai la cine să strigi!...

Și am înțeles atunci suferința lui Mitache, în toată amploarea ei: nu fusese auzit!

Trebă făcută cu cap

VALERIA BOICULESI

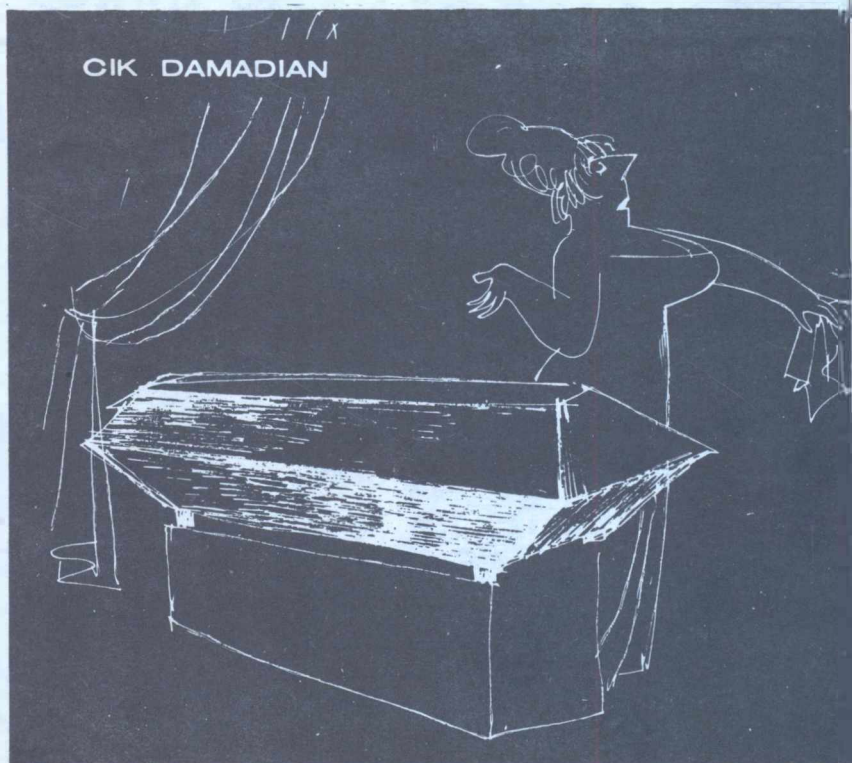
Eu te cunosc

Documentare? Fie! Două ceasuri,
concediu de creație — o lună!
Poemul tău cîntat pe șapte glasuri
e totuși zdrăngănit pe aceeași strună!

Eu te cunosc, poete... visător,
(de nu mă-nșel, e printre noi „poetul”)
știi ce visezi,
de ce ți-e dor...

De vrei s-o faci cumva și pe deșteptul,
ești un naiv
de nu chiar șarlatan, —
pretins Icar ce nu cunoaște zborul,
violinist cu scripca de strujan,
pescar ce drămuie marea
cu ulciorul!

CIK DAMADIAN

ARCA LUI NOE

Când vecinul meu de apartament a oprit, astă-vară, într-o bună dimineață, în fața blocului, la volanul unui Trabant 601 nou-nouț, simpatic, strălucitor și bondoc, ca un copil bine hrănit, mi-am spus: „Gata! L-am pierdut de prieten și pe ăsta!” Să nu vă mire, dar în ultima vreme am pierdut o mulțime de prieteni. Care cum își ia un exemplar din ăsta pe patru roți, începe așa, nu știu cum, parcă s-o lase mai moale cu prietenia. Simbăta după masă nu răspunde la telefon și duminica toată ziua e dispărut. Luni îți zîmbește iar și-ți povestește de Sinaia, Brașov, Predeal și alte locuri vizitate așa, în treacăt, marți îți mai zîmbește ceva, dar are treburi, miercuri te salută pe coridor din mers și joi nu te mai cunoaște, treci pe lângă el și se uită prin tine ca prin sticlă. Și dacă o dată, cine știe cum, întâmplător, te-a dus zece metri cu mașina, te privește de parcă ți-a făcut-o cadou.

Ei bine, vecinul meu este o excepție. Cum a tras cu Trăbăntelul la bordură m-a strigat. Primul drum l-a făcut la mine. Am luat loc în față lângă el. La geamul parbrizului, în mijloc, atrîna un

urs de pluș: „Ce-i cu ăsta?” zic. „Ce să fie, zice, așa se poartă. E modern. Plus că eu sînt și superstițios. Ursul ăsta îmi aduce noroc!” Era cam mărișor ursulețul pentru un Trabant, dar, mă rog, dacă-i purta lui noroc nu mai puteam să spun nimic. După vreo două zile, cînd m-am urcat iar în Trabant, ursul făcuse pui. Tot în față pe parbriz, dar nu în mijloc, ci chiar în partea mea, mai săltau acum trei ursuleți de toată frumusețea, care îmi luau mie orice vizibilitate. Dar cum eu nu eram cu volanul, am tăcut milc și din peisajul de pe Valea Prahovei am văzut, dus și întors, trei urși mici și unul mare, iar cînd am ajuns acasă am început să spun și eu ca și el: Splendidă e domnule, Valea asta a Prahovei.

Duminica ce a urmat, iar am pornit-o la drum. La un moment dat a fost nevoit să meargă cu spatele. M-a rugat pe mine să fiu atent la geamul din spate. „Spune-mi tu ce se vede!” mi-a cerut el. A pornit-o încet în marșarier. Eu am privit la geamul din spate, dar am strigat îngrozit: „Stai! Dă-i înainte!” „De ce? s-a speriat el, ce se vede?” „O haită de ciini, domnule! unu, doi, trei, sînt patru! Vin spre noi! Stai! Uite, cînd ai

stat tu s-au oprit și ei!”

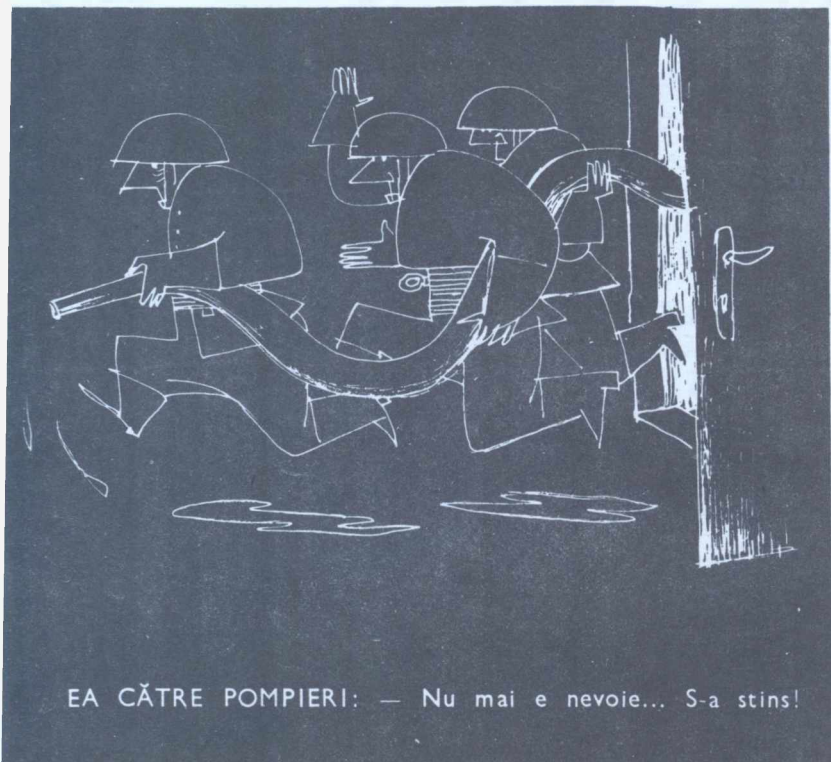
Amicul meu a început să ridă în hohote. „Fii serios, face el, ce ciini, sînt amulete. Patru căței din pluș! Vezi ce bine sînt lucrați? Ai crezut că-s chiar ciini!” Eu mi-am tras sufletul să mă calmez: „Bine, omule, dar tu ce mai vezi în spate?” „Ei, face el, parcă mult merg eu cu spatele? Cînd știi să conduci bine, nu contează!”

După o săptămînă m-am pregătit iar de drum. Cînd am deschis portiera mașinii, am rămas stupefiat. Pe geamurile laterale ale ușilor apăruseră în stînga un trib de maimuțe, iar în dreapta o girafă, un tigru, un struț, un elefant și un leu. Cînd am intrat în Trabant, parcă am intrat într-o menajerie. De altfel, în stînga, în dreapta, în față sau în spate nu mai vedeam nimic. Iar amicul meu de la volan mai vedea doar drept în față printr-o porțiune infimă de geam. „Mă, băiatule, zic, nu crezi că exagerezi cu animalele astea? Parcă sîntem Arca lui Noe!” „De ce? făcu el. Amuletele ăstea sînt simpatice!... Și dacă poartă noroc înseamnă că e bine să fie cît mai multe, nu?” În clipa aceea am avut o inspirație genială: „E bine că eu nu mai merg?”

„De ce, omule?” „De frică! Eu nu risc să merg pe Valea Prahovei legat la ochi!” „Mă, băiatule, fii serios, doar ești cu mine!” „Sînt cu tine, dar eu rămîn acasă! Du-te cu amuletele că-s la modă și-ți poartă noroc! Eu sînt învechit și-ți port ghinion!” „Ascultă, spune el furios, în Trabantul meu nu mai calci!” „Nu mai calci!”

Nu mai calci nici el. A apărut pe inserate, într-un autocamion de cinci tone. Trabantul în camion, el lângă șofer. Plecase cu un Trabant 601 și se întorsese cu un Trabant 300 virgulă 5. Jumătate. Din fericire, amicul meu scăpase întreg, dar jumătatea de Trabant cu ciinii, trei maimuțe, leul și tigrul se pierduse.

„Ce-ai pățit, băiatule?” M-a privit trist: „Venea ceva din față, eu am vrut să fac la dreapta dar în dreapta venea o basculantă, eu n-am văzut și gata!” „Dar tu ce ai văzut pe dreapta, în loc de basculantă?” „O girafă, doi urși și un struț!” „Da, zic, și atunci pesemne ți-ai zis ce să caute o basculantă în junglă, nu?” „De la amulete mi se trage!” răcni el. „Lasă, zic, nu te lega de ele! Nu vezi? Mie mi-au purtat noroc!”

EA CĂTRE POMPIERI: — Nu mai e nevoie... S-a stins!

POR- CI- NĂ

Și are-un iz, pe cît socot,
Între lătură și borhot.
Dar orișicîț s-ar strădui
Nu cred să vină acea zi
În care el, stăpinul meu,
Să fie-așa precum sînt eu,
Util și stînd pe lângă casă
Cum cere stîrpa mea aleasă
Și obirșia mea de porc,
Semnez mai jos

Ghiță de York

P.S. Perfect de-acord cu vărul meu
Pe care-l întilnesc mai greu
De cînd stă veșnic în coteț
Deci iscălesc și eu

Miss Tretz

Stăpinul vrea să mă imite
Îi place modul meu de viață
În fiecare dimineață
Se-ntoarce-acasă și sughite
Cu urme de noroi pe față.

Se odihnește prin băltoace
Uitînd ades să se dezbrace
El grohăie-amenințător
Cînd vrei să-i dai vreun ajutor.

Pentru conformitate

MIRCEA PAVELESCU

de GH. HULUBEI

(Reportaj: $\frac{1}{2}$ mitologic
 $\frac{1}{2}$ psihologic)

Cind Dumnezeu Maciadeva, la-nceput,
— cum spune-un mit produs din vremi
străbune —
crease lumea... a privit-o El și-a vrut
s-o-ncheie c-o teribilă minune.

Și-așa — creă femeia!... Nu era-n grădini
palmier mai suplu decît ea, se pare.
Obrazul ei — ca cei mai gingași zori senini;
iar buzele — ca cea mai roșă floare.

Ea viețuia ca-n vis, dansînd, rizînd mereu
printre zidurile cerești și sfinte,
și nu știa c-asupra-i, Înșuși Dumnezeu
veghea sever și cu luare-aminte.

O desfătau... răcoarea riului hoinar,
dumbrăvile cu maci și cu zambile...
și fericită ce era femeia!... Dar...
dar fericit-a fost... numai trei zile.

Desigur, Maciadeva a chemat-o ca,
șintînd-o cu privirile mirate,
să-i spună: „O, femeie, în grădina Mea,
nemulțumirea e o noutate.

Nu-i vis să nu tînjească după sfîntul Rai.
Aici, totu-nflorește și scînteie.
Iar tu?... Ce-ți mai lipsește ție? Ce nu ai?
Ce vrei și nu găsești aici, femeie?”

— „Mărite Doamne—cum să zic! —
mă plictisesc.
Te rog, în mila Ta Dumnezeiască,
de vrei cu-adevărat să mă înveselesc,
fă-mi o făptură să mă-nvesească!”

Năstrușnică dorință!... Domnul și-a mușcat
în gură limba, ca să-și depărteze
un zîmbet de pe aspru-I chip. Și i-a creat
femeii... o maimuță... s-o distreze.

Și riul clipea sunînd voios din val.
Ce larmă-n rai! Ce ris! Ce zbenguială!
Femeia-l imită pe micul animal,
chiar întrecîndu-l în maimuțăreală.

O desfătau... răcoarea riului hoinar,
dumbrăvile cu maci și cu zambile...
Și fericită ce era femeia!... Dar...
Dar, fericită-a fost... trei zile.

Și Maciadeva o chemă din nou la El:
de minios, îi tremura mustața:
— „Ce nu-ți ajunge-n minunatul meu castel?
De ce ți-e mohorită iarăși fața?”

— „Mărite Doamne, tare-i trist în raiul Tău.
Ca să fiu iar voioasă ca-nainte,
Te rog... dar știi?... din suflet Te rog, zău!...
fă-mi o făptură care să m-alinte.”

Și Dumnezeu, c-un semn, pe șarpe l-a creat.
Iar șarpele i-a-ncolăcit grumazul
femeii, ochii-nlăcrimați i-a sărutat
și ea... pe dată, și-a uitat necazul.

O desfătau... răcoarea riului hoinar,
dumbrăvile cu maci și cu zambile...
Și fericită ce-a mai fost femeia!... Dar...
numai trei zile!

Deci, iarăși I s-a-nfățișat lui Dumnezeu:
El n-a lăsat-o nici să I se-nchine:
— „O, tu, femeie, — ceasul rău al Meu! —
Ce toană te-a adus din nou la Mine?”

— „Mărite Doamne, mi-e atît de frică-aici!
Și rog Puterea Ta Dumnezeiască
ce-a făurit și brutozauri și furnici,
... fă-mi o făptură ca să mă păzească.”

Aici...
TREBUIA SĂ
MAI FIE
DEJENAT ȘI
UN LEU
DAR... N-A
MAI AVUT
LOC... I!h
AIA CJ...

De-abia-și rosti femeia păsul buclucaș
că Maciadeva fulgeră-n tărîe
și ti creă un leu — dar unul uriaș —
apărător de neînvinș să-i fie.

Cumplita fiară i se supunea smerit,
ca un cășel urmînd-o, cu credință,
iar ea șopti: — „Mărite Doamne, în sfîrșit,
de astăzi, nu mai am nici o dorință.”

O desfătau... răcoarea riului hoinar,
dumbrăvile cu maci și cu zambile...
Și fericită ce-a fost iar femeia!... Dar...
trei zile!

Căci într-a patra se sculă devreme și
brufțuluind și displăcîndu-i totul,
lovi pe șarpe, pe maimuță o lovi
și-i zgîrie și leului, chiar, botul.

Speriate, fiarele-au fugit de ea urlînd.
Și, în grădina raiului, deșartă,
femeia singură-a rămas acum, plîngînd
și blestemîndu-și urgisita soartă.

Și-a plîns ea pînă după scăpătat, tirziu,
cînd, Dumnezeu, ieșîndu-și din răbdare,
cu chipul — de minie — stacojiu,
strigă: — „Ce mai vrei iar, femeie, oare?”

— „O, Doamne, Tu, Prealuminat Stăpînitor,
Tu, care-i ești durerii leac și cheie,
mai fă-mi un animal, dar... unul răbdător,
ca să suporte-orice de la femeie!”

Prelung, prin spații, risul Domnului vui.
Căci a-nțeles atunci, Prealuminatul,
îndreptățita cerere-a femeii. Și...
Și... Maciadeva a creat... bărbatul.

Uneori cursurile agrozootehnice
se țin în săli neîncălzite

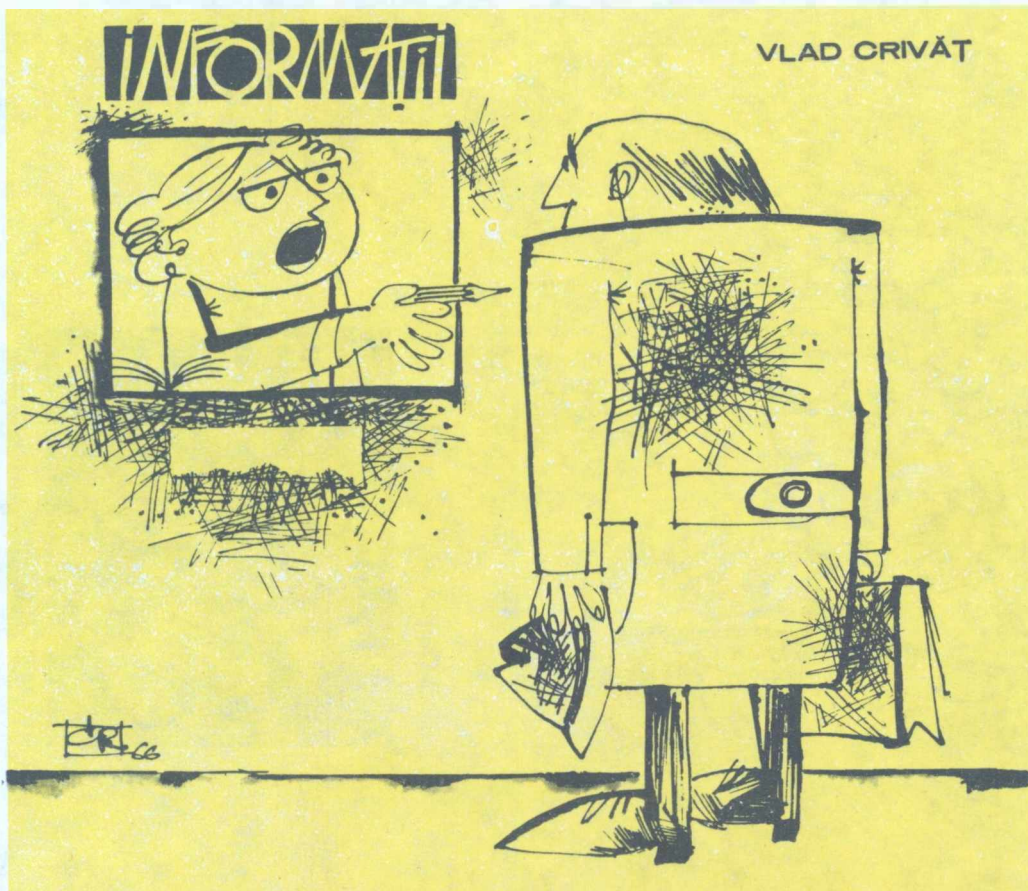

— Ura! A ieșit soarele, hai-
deți să ținem cursurile în aer
liber!!!

ADRIAN ANDRONIC

— Formidabil!! Am tras cinci focuri în ea și tot mai miaună...

— Nu, tovarășe! Aici eu pun întrebări și dumneata îmi dai informații!

Micro-foiletoane rimate

Fabrica de conserve „Mureșeni” din Tg. Mureș a livrat comerțului din localitate 18354 borcane și 1 680 cutii cu ghiveci în ulei care conțineau mazăre și fasole nefierte bine.

*O spun tare, să se-audă
Pin'la fabrică în poartă:
Dacă lași leguma crudă,
Cu ghiveciul o faci fiartă.*

La C.A.P. Luduș nu se înregistrează animalele imediat după naștere, din care cauză, la un control, s-a găsit un surplus de 40 viței, 4 minji și 186 purcei.

*Un bou, de felul său limbut,
Unui vecin al său i-a spus
Că Albișoara i-a născut
Alaltăseară un... surplus.*

Cheltuielile neproductive provenind din nerespectarea termenelor de livrare ating la întreprinderea „Tricotajul Roșu” din Capitală aproape 60 000 de lei pe an.

*De fonduri, spun cu tot curajul,
Că seamănă cu tricotajul:
În întreprindere și ele
Au foarte multe „găurele”.*

Fabrica de cherestea din Ioaniș, regiunea Crișana, a trimis întreprinderii „Avîntul” Oradea 3 165 lăzi de fag fără a fi comandate.

*Acestei fabrici îi atrag
Atenția în mod sever
Că toate lăzile de fag
Au fost pentru client... din cer.*

La C.A.P. Perișoru, raionul Băilești, s-au stricat circa 13 000 kg praz.

*Prazul — știe fiecare —
Foarte bun e la mâncare.
Am dovada, negreșit:
Le-a mâncat lor din venit.*

Intrucît Uzina mecanică din Cimpina nu dispune de un aparat precis pentru control, măsurătoarea micronilor este făcută prin apreciere după ochi.

*Atunci cînd au de reparat
Un aparat de măsurat,
Ei apelează, realiști,
La niște medici oculiști.*

La librăria nr. 3 din orașul Gh. Gheorghiu-Dej se condiționează vânzarea anumitor cărți.

*Cînd întilnești asemenea librari
Volumu-ales te costă mai mulți
bani.*

*În caz contrar pe „Cei trei
mușchetari”
Îi capeți... „După 20 de ani”.*

V.D. POPA

UMOR

DIN TOATĂ LUMEA

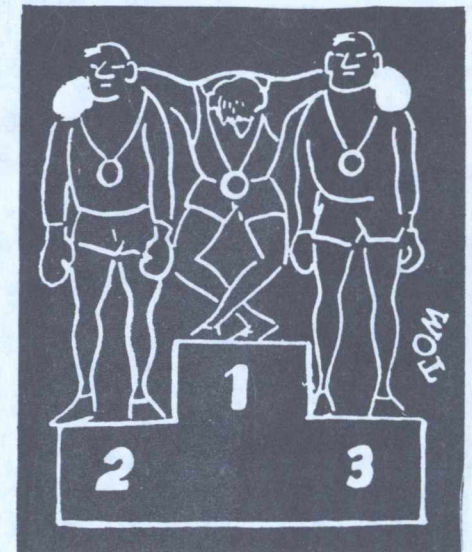
— Ce știți dv. despre dragoste!

(Din „Dikobraz” — Praga)

— Nu, nu cunosc pe această doamnă!

(Din „Pourquoi Pas” — Paris)

FĂRĂ CUVINTE

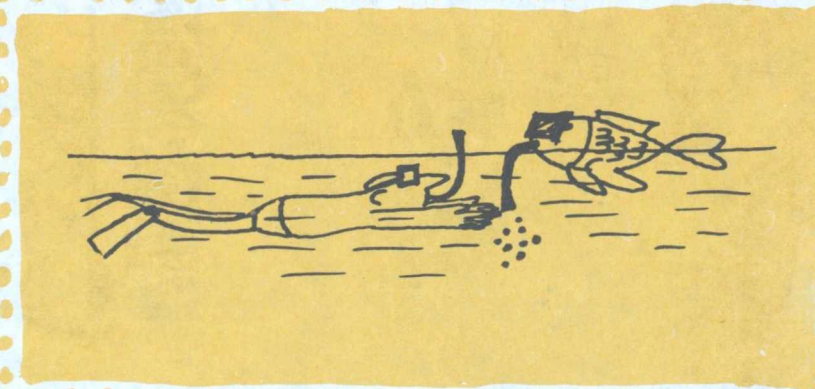
(Din „Karuzel” — Lodz)

LOGICA INTERVENȚIEI

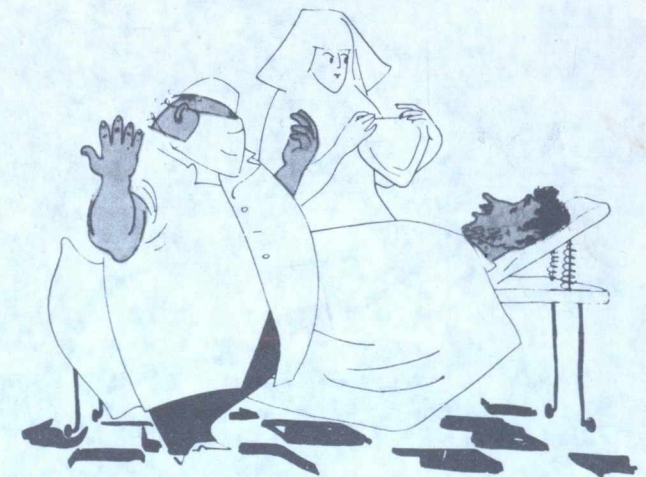
— Dacă încetăm intervenția în Vietnam expunem Asia riscului de a fi reluată de asiatici!

(Din „El Dia” — Ciudad de Mexico)

FĂRĂ CUVINTE

(Din „Look” — New-York)

— Să mă ierțați, însă înainte de a adormi îmi place să citesc.

(Din „Krokodil” — Moscova)

CĂȘĂTORIE DE AZI

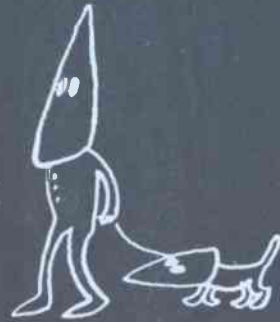
(Din „Ludas Matyi” — Budapesta)

— Văd că e un animal foarte politicos. Îl cumpăr!

(Din „Quick” — München)

REPORTAJ DIN KU-KLUX-KLANIA

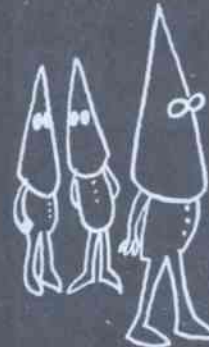
Mister Ku-Klux-Klan își plimbă câțelul.

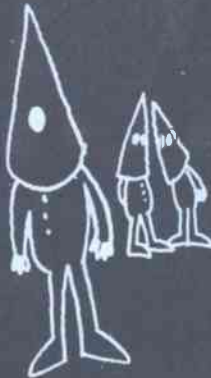
— Seamănă leit cu taică-su!

— Citesc multă gin-gășie pe chipul tău!

— Oamenii nu-l apreciază la justa lui valoare. Numai cunoscându-l mai îndeaproape îți dai seama că e un adevărat reacționar.

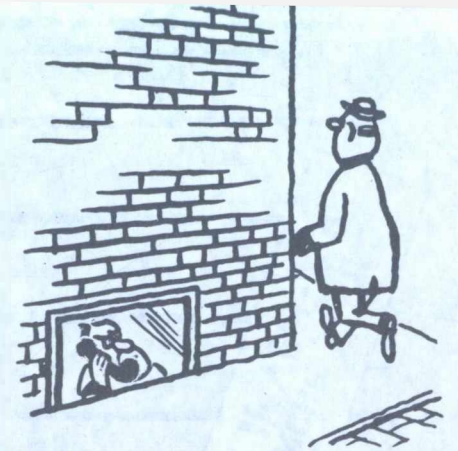

— E un original!

— Dragă mea, e gata masa?

(Din „Shankars Weekly” — Bombay)

— Iubito, dacă nu-mi acorzi mîna, mă arunc pe fereastră!

(Din „Dagbladet” — Oslo)

— Acum că mi-ai plătit, în fine, onorariul, poți să bei, să fumezi și să măninci cît poțeste!

(Din „Il Tempo” — Roma)

Gata, s-a umplut paharul. Prea ne-au aminat cei de la Bacău cu reductoarele. Acuma, vine Popescu și dă de-a asvirlita cu ei. Cu el nu te joci. Nu înghite să-l duci de nas. A fost odată. Degeaba. A fost a doua oară. Degeaba. Acum, a treia oară, păziți-vă din calea lui, fraților, că dacă vine Popescu la voi, nu vă văd bine.

Cum va acționa Popescu?

Iată o întrebare la care fiecare vede răspunsul în felul său. Și iată cum îl vede fiecare:

1. AȘA CUM ÎȘI ÎNCHIPUIE LUCRURILE ȘEFUL LUI POPESCU

Popescu: Bună ziua!

Cel de acolo (adică de la Bacău): Bine ați venit, tovarășe Popescu. Chiar vă așteptam, ca să vă explic ce s-a întâmplat.

Popescu: Nici o explicație. Scurt. Reductoarele!

Cel de acolo: Da, chiar despre reductoare vreau să...

Popescu: Nu vreau să vrei nimic. Ulciorul nu merge de multe ori la apă.

Cel de acolo: Poate nu cunoașteți cauzele obiective...

Popescu: Nu vreau cauze, nu-mi trebuie obiective. Îmi trebuie reductoarele. Altfel, domnul meu, v-ați ars.

Cel de acolo: Aoleu, ne-am ars!

Popescu: V-ați ras!

Cel de acolo: Aoleu, ne-am ras!

Popescu: Ați festelit-o!

Cel de acolo: Aoleu, am festelit-o!

Popescu: V-ați...!

Cel de acolo: Aoleu, ne-am...! Mai bine să ne-nțelegem, tovarășe Popescu

Popescu: I-am promis șefului meu să nu vin înapoi fără reductoare.

Cel de acolo: Vi le trimitem noi poimîine.

Popescu: Nix! Eu ce-i promit lui șefu', e sfînt. Nu mă mișc pînă nu văd reductoarele plecate. Și să nu mă țineți aicea mult, că săptămîna viitoare trebuie să plec la Constanța.

Cel de acolo: La Constanța?

Popescu: Da. Am acolo niște hahalere de furnizori. Mă poartă pe drumuri. Pardon de expresie. Las-că le arăt eu lor! Îi rad! Îi ard! Au festelit-o cu mine, auzi?!!

2. AȘA CUM ÎȘI ÎNCHIPUIE LUCRURILE COLEGII LUI POPESCU

Popescu: Bine v-am găsit!

Cel de acolo: Bine ai venit, șmecherule! Iarăși ți-a picat vreo lucrare grea și ai șters-o pe teren, ca s-o lași pe seama colegilor!

Popescu: Vă rog, să vorbim principal. Reductoarele.

Cel de acolo: Ce-i cu ele?

Popescu: Am venit pentru reductoare.

Cel de acolo: Asta să i-o spui lui mut. N-am stabilit noi ultima dată că le trimitem poimîine?

Popescu: Vreau să văd și eu cum le trimiteți.

Cel de acolo: Mare pișicher! Ca să faci pe grozavul la șefu', că fără dumneata nu plecau!

Popescu: Nu știți voi ce sarcini grele am eu!

Cel de acolo: Cum să nu știm? Ți-o fi venit vreo lucrare la care lucrează bieții colegi! Și săptămîna viitoare vine una și mai grozavă.

Popescu: De unde știți?

Cel de acolo: Ne-am închipuit, am auzit că pleci pe teren și la Constanța. Ptiu, mare pehlivan.

3. CUM ÎȘI ÎNCHIPUIE LUCRURILE TOVARĂȘA TANȚA, DACTILOGRAFA

Popescu: Sărut mîinile!

Cea de acolo: Iarășilanoi, tovarășe Popescu?

Popescu: Iarăși.

Cea de acolo: Nu trebuia să vă deranjați, că doar v-am comunicat în scris cînd sosesc reductoarele.

Popescu: Ne-ați comunicat, dar nu era clar: în loc de „trimitem cu calea ferată”, ați scris „trimitem cu cafea cerată”.

Cea de acolo: O fi vreo greșeală de mașină.

(Urmare în pag. 10)

GESTIONARUL: — Scrie: măsele una, două, trei, patru.

CALORIFER dacă ai visat, du-te și plătește cota la căldură, că altfel după ce visezi te trezești în frig.

Pentru economie de timp, puteți înghesui în același vis și cotele la apă, lift și lumină.

BULEVARDIST dacă ai visat, îi superi pe unii critici literari că te preocupă visuri minore, lipsite de conținut.

Vă stăm la dispoziție cu un tabel alfabetic cuprinzînd visuri majore, de cea mai bună calitate.

Visați spre convingere.

28 FEBRUARIE dacă ai visezi, trezește-te repede fiindcă a doua zi e 1 Martie. Mai rentabil este să visezi încontinuu pînă după 8 Martie. Trei pastile de Ciclobarbitol vă apără de cinci mărțișoare și de trei metri urson.

BUCĂTĂRIE COMUNĂ dacă ai visat, înseamnă că în ziua aceea ai vizitat cuștile cu tigri de la grădina zoologică.

Rugăm nu jigniți tigrii citindu-le aceste rînduri.

BUCĂTĂRIE COMUNĂ dacă ai visat, rai și îngerași înseamnă. Asta pentru că la prima explicație am omis să adăugăm „unele bucătării comune dacă ai visat”. Ca să fie clar că e vorba de niște colocatați netipici...

INIMĂ dacă ai visat, dragoste sau zahana înseamnă.

Și prima și a doua variantă e cu remiză.

DACĂ ai visat lemne uscate, fără cioturi și ridicate imediat cu camionul de la depozit, visul ăsta ți-l tălmă-

cește și un prunc: înseamnă că ești responsabilul depozitului.

Bagă de seamă: asemenea vise nu țin mult. Mult te ține după aceea...

ÎN TUNEL dacă te-ai visat, se lasă ori cu logodnă ori cu palme...

I.R.C.R. dacă visezi, ia legătura cu mine. Adresa: Spitalul boli nervoase, secția epuizați.

REBUT dacă ai visat, înseamnă că ai visat și în timpul producției. Asemenea vise se tălmăcesc și în ședințele de producție. Un vis ca ăsta ține loc de două prime trimestriale.

COAFOR dacă visezi, poți lua, dragul meu, prînzul la Bufet-Express.

CHIFLĂ dacă ai visat, păzește-te să nu-ți pice o cărămidă în cap.

AUDIENȚĂ dacă visezi... (am mai trecut-o și la rubrica precedentă, dar tot nu m-a primit încă)...

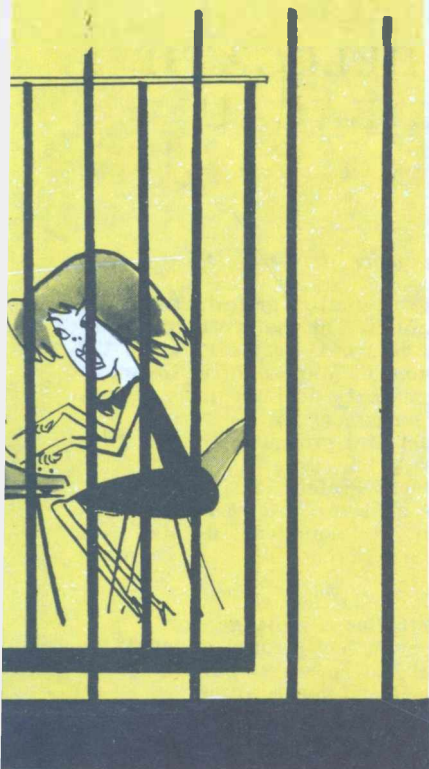
CEAS dacă visezi, există mai multe explicații: dacă-l visezi deșteptător, înseamnă că n-o să întîrzi la serviciu; dacă-l visezi extraplat înseamnă că n-o să întîrzi la extraplatinată...

DACĂ te-ai visat în autobuzul 38, coboară iute și urcă în tramvaiul 12. Așa o să-ți dai seama că primul vis e mai comod...

ALBĂ CA ZĂPADA dacă ai visat, nu e mare lucru. Mare lucru e ALBA-LUX.

AL. VIANU

(Consultații numai în orele de serviciu. După amiază superstițiile sînt suspendate).

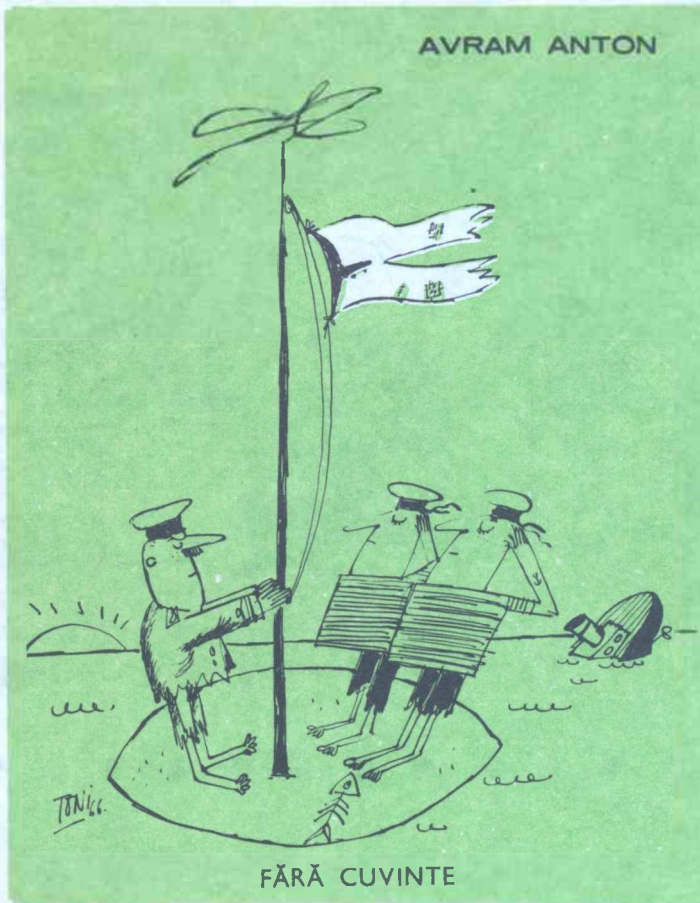
ROLUL

FLORIN IORDĂCHESCU

*Au hotărît maimușele în cor
Să-și inaugureze teatrul lor.
Și-n prima piesă, rolul principal
Era al unui leu de Senegal.
Mai figura și-un rol de biet măgar
Un personaj cu totul secundar.
Discuții mari, ce mai încolo-ncoace,
Nici o maimuță nu voia să-l joace
Clamînd stereotipa frază: „Eu
Nu vreau să joc decît un rol de leu!”*

*Cum s-a sfîrșit această tirguală
Putem citi-n Gazeta Teatrală
Că și prin cele părți apar ziare:
„... A fost măgarul leu de clasă mare
Iar leul ne-a dezamăgit total:
A fost ceva între măgar și cal.
Concluzia ce-o trage spectatorul:
Nu important e rolul, ci actorul!”*

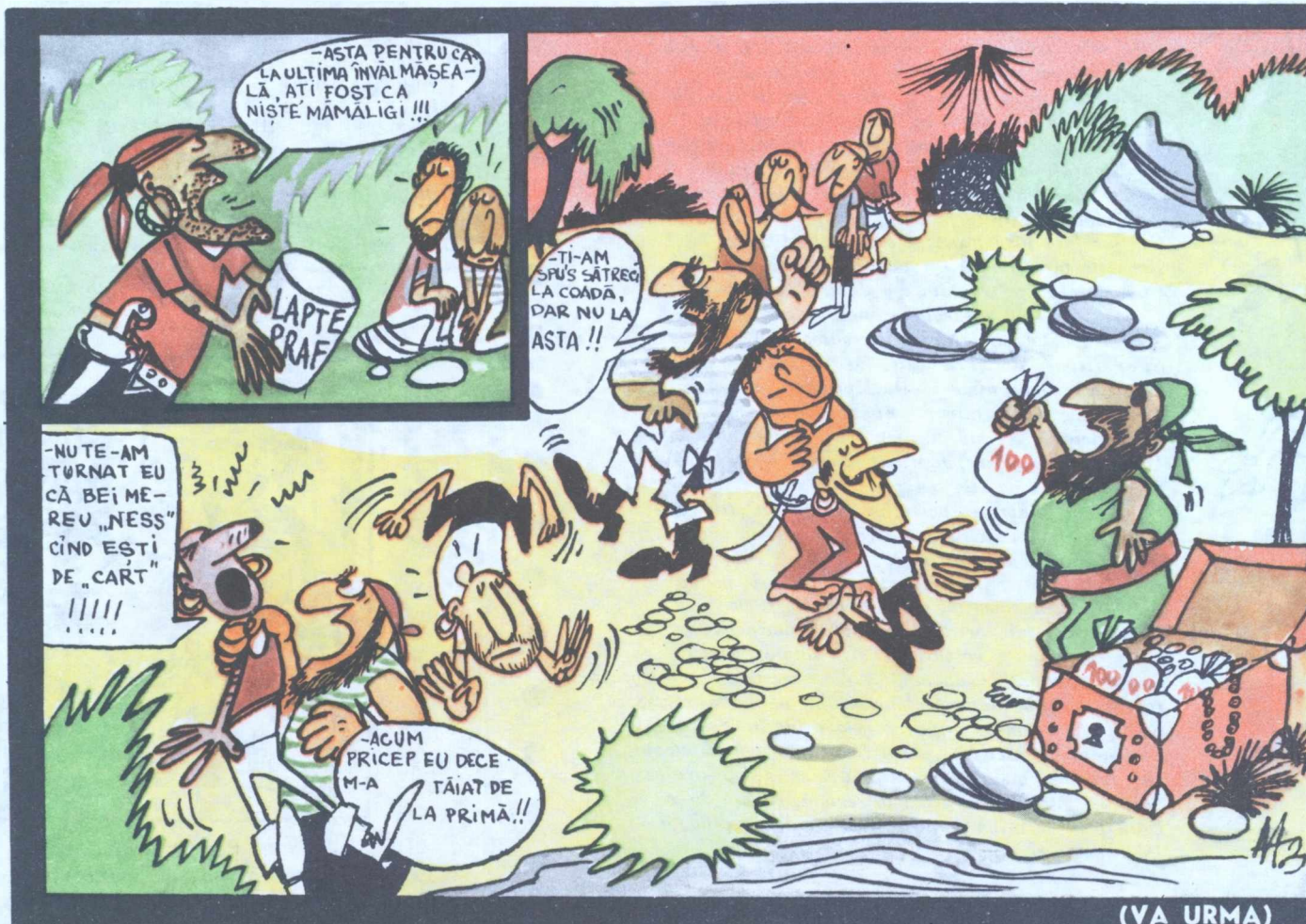
P.S. Atari probleme de creațiune
Doar la antropoide se pot pune.

FĂRĂ CUVINTE

TICĂ, RICĂ ȘI PIRAȚII UN ROMAN ÎN ILUSTRATII

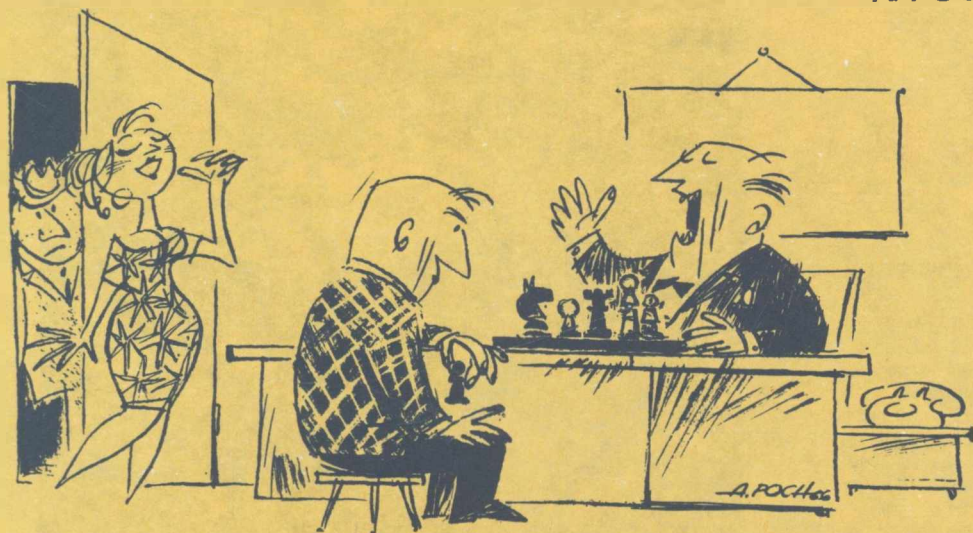
de A. ANDRONIC

(VA URMA)

Doi copii, Tică și Rică, pornesc la plimbare prin Delta Dunării. Ajungînd la mare dau peste niște pirați...

REZUMATUL SERIEI PRECEDENTE:

— Zice să-l primiți în problema pieselor de schimb...
— Imposibil! Sînt ocupat cu schimbul de piese...

Vorbește personajul negativ

Cine sînt? Sînt obiectul, obiectul de satiră,
Ce-l adulmecă atîția și nici unul nu-l admiră.
În tramvai, pe străzi, pe scenă, în uzină, pe ogor,
Sînt pretext de număr comic de satiră și umor;
În cuplet, în poezie, în romane, în pictură,
Eu exist, da-n calitate numai de... caricatură;
Deși arta mea cea mare n-are replică... și-n toate,
Dacă stai să cugeți bine, sînt o personalitate:
Astăzi pot să fiu un leaș, mîine, un chefliu banal
Iar poimîine, birfitorul... căci sînt multilateral.
Ipocritul, chiulangiuul, mincinosul, impostorul,
Neglijentul, birocratul, gureșul, lingușitorul
Și-ncă multe altele roluri, le trăiesc neîntrerupt...
Alte măști mi-aplic pe față, dar sînt tot eu dedesubt.
Ce s-ar face fără mine personagiul integru,
Arborele fără umbră ori paleta fără negru?
Cum v-ar place tragedia c-o Julietă ori Elenă,
Dacă n-aș fi eu pe-acolo, să-ncurc ițele pe scenă?
Din prăpastie, mai 'nalte par sălbaticile creste...
Și-ar dispăre Feți-Frumoșii, fără smeu din poveste.
Transformist ca nimeni altul, personaj de mare vază;
Dar aceste mari „talente“ nimeni nu le-apreciază.
Dimpotrivă!... chiar acuma, cu intenții agresive,
Un aed ca orișicare, înarmat cu invective,
Cu trohee, cu dactile, cu privire realistă
Vrea să-mi „fabrică“ portretul pentru nu știu ce revistă.
Iată-l așezat la lucru... mă contemplă, se trudește;
Acum caută imagini... taci, că-i bine!... nu găsește!...
Ba se pare că... începe... șterge... stăruie mereu
Și schițează o momie, care... cică așa fi eu.
Negativ mi-o fi portretul însă... în definitiv,
Un clișeu nu-i o valoare?... și e totuși negativ.
Se oprește iar... dă, doamne!... mă-nnegrește—... mă așează.
Iar mă schimbă, iar mă-ntoarce... ba mă mai și retușează.
S-a sfîrșit acum cu mine!... m-a redat întocmai, gata!
Și o dată cu portretul, mi-a făcut din nou... bucata.
Dar am încă o speranță, ultima ce-aș mai păstra-o:
Să nu-i publice „bucata“, la revistă, cînd o da-o.
E-un poet de mina șaptea, ce se crede că e pictor
De moravuri învechite..., fără faimă,

HILMU VICTOR

POPESCU A PLECAT ÎN DELEGAȚIE LA BACĂU

(urmare din pag. 8)

Popescu: Prea multe greșeli, domnule. Provoacă confuzii. Tot așa, vorbind despre plată, în loc de „cont virament“ ați bătut „cont de virament“. Mare confuzie, tovarășă. Noi cunoaștem conte de Luxemburg. Conte de virament nu cunoaștem.

Cea de acolo: Mai greșim și noi, dactilografele.

Popescu: Dactilografele noastre nu greșesc niciodată. Pe cînd voi, uite că mi-am adus aminte: în loc de „reductoare de oțel“, ați scris reductoare „de hotel“, ceea ce n-are nici un înțeles.

Cea de acolo: Așa am scris?

Popescu: Da. Plus o mulțime de alte greșeli ca: „guler“ în loc de „ulei“, „rahat“ în loc de „rabat“, „termenul tergal“ în loc de „termenul legal“ și multe altele.

Cea de acolo: Nu-mi mai spuneți altele, că m-am convins, tovarășe Popescu. Ehe, nu ne comparăm noi, dactilografele de aici, cu cele de la dumneavoastră. Ele nu greșesc niciodată.

Popescu: Exact ce spuneam eu. Și pot să vă mai dau exemple, să știți, dar întîmplător mă grăbesc. Afară de asta, săptămîna viitoare trebuie să plec la Constanța, unde...

Cea de acolo: Plecați la Constanța? Foarte bine. Să le dați și acolo o lecție despre cum se scrie corect la mașina de scris...

4. CUM ȘTIE POPESCU CĂ SE VOR PĂTRECE LUCRURILE

Popescu: Bine te-am găsit, unchiule!

Unchiul lui Popescu: Bine-ai venit, nepoate. Eram îngrijorat, nu cumva tocmai tu să lipsești de la nuntă.

Popescu: Se poate? Ți-am spus doar că pretextul cu reductoarele mai ține o dată.

Unchiul: Păi, a ținut la logodnă, nepoate!

Popescu: Dacă a ținut la logodnă, ține și la nuntă, unchiule. L-am învîrțit eu pe șefu', n-avea grijă. Acu' să văd cum mă descurc săptămîna viitoare. Vreau să merg la soră-mea, la Constanța, de ziua ei.

Unchiul: Tot în delegație?

Popescu: Bineînțeles. Că avem și acolo niște furnizori care ne livrează niște motoare. O să mă trimită șeful să urgentez, n-o să-i lase să ne ducă de nas...

VIKI ALEXIU

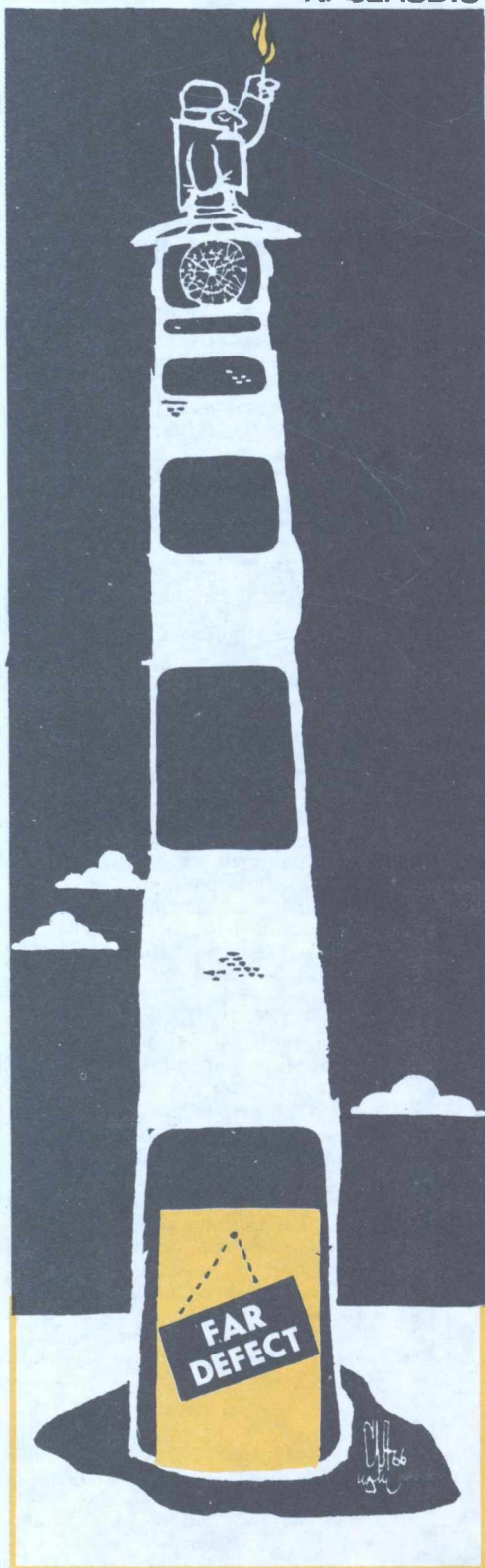
— De asta spunea Popeasca că e femeie fatală!
— Hm!... Cred și eu; cu accesoriile ei vestimentare am fi și noi...

Fluturașul

FĂRĂ CUVINTE

N. CLAUDIU

Era adunată toată familia. Stăteau cumiți în fotolii și pe scaune și mâncau cu-viincioși șerbetul de vișine, sorbind încet din paharele aburite de apa rece.

În cele din urmă bătrînica nu mai putu răbda. O răzbise curiozitatea:

— Și...dacă nu vă e cu supărare, mă rog, cum de v-ați găsit să veniți cu toții azi la mine?... Nu v-am mai văzut așa, la un loc, de nu mai știu cînd...

Asistența tăcea. Cei trei frați se priviră pe furis, îndemnîndu-se unul pe altul să vorbească. Apoi, la un semn, toți trei se întoarseră spre sora lor, spre Nuți. Ea era preferata mamei, deci ea trebuia să-i spună.

Bătrînica îi privea bănuitoare. Surprinsese schimbul de priviri al băieților. Apoi își plimbă ochii peste cei de față. Vestele celor trei băieți, soțul lui Nuți, cei doi nepoți — inginerul cu nevastă-sa și celălalt, artistul — și în sfîrșit nepoata cea mică cu logodnicul ei.

Numai artistul nu vrea să se căpătuiască — gîndi bătrînica — foarte bine, las-să-și trăiască viața!... Mai are timp de însurătoare....

În cele din urmă, privirile, refugiate asupra lingurițelor cu șerbet, se întîlniră. Trebuia să vorbească cineva! Încet-încet, toate privirile se ațintiră asupra lui Nuți.

Aceasta, luîndu-și un aer solemn, cu conștiința certă a misiunii ei dificile, își dresă glasul și punînd jos paharul, începu:

— Mămico, uite de ce am venit noi la tine...ăă...e o problemă foarte delicată...ăă... știu că îți cerem un lucru foarte greu, dar... eu...adică noi... credem, am crezut de cu-viință, dată fiind situația specială, în care ne aflăm...să te rugăm...ăă...

Artistul îi întreruse brusc bîlbîtiile și aruncă scurt, ca pe o grenadă, rugă-mintea:

— Să te împaci cu bunicul!

Bătrînica sări din fotoliu, ca șfichiuită cu biciul:

— Cum?!?!.. Ce să fac?!

O clipă se așternu o tăcere speriată. Apoi, ca la un semn, toți paisprezece începură deodată să vorbească repede, tare și convingător, astfel că se stîrni un vacarm de nedescris. Peste această orchestră de voci, răzbi din nou întrebarea bătrînei:

— Ce ați spus să fac?

Se făcu din nou liniște.

În cele din urmă, unul din băieți începu să explice:

— Uite, mămico, azi sînt cincizeci de ani de cînd te-ai cununat cu tătucu și noi ne-am gîndit să te rugăm să-l ierți!...

— Pe golanul ăla?! Nici prin gînd nu-mi trece!

— Bine, dar l-ai pedepsit destul! Oricum, de optsprezece ani l-ai alungat de acasă... A plătit cu vîrf și îndesat pentru greșeala aceea...

— Nici să n-aud de păcătosul ăla bătrîn! — răbufni băbuța.

— Dacă n-o faci pentru mata, fă-o măcar pentru nepoți!... insistă din nou Nuți. Azi-mîine se mărită și asta mică! Gîndește-te ce neplăcut o să fie la cununie, că bunicii fetei nu-și vorbesc!... Ce exemplu dăm tinerilor?...

— Uite, continuă unul din băieți, în curînd o să fii străbunică... oricum...și-a ispășit bietul tătucu pedeapsa...

Băbuța rămase pe gînduri.

— Știu și eu...

— Te rog frumos, mămico!

— Și eu te rog!

— Te rugăm! Hai, mămico, fă-o de dragul nostru măcar!

Și toți cei prezenți o înconjurară pe bătrînica, rugînd-o pe diferite tonuri, care de care mai lingușitor și mai mios. În cele din urmă, bătrînica consimți:

— Fie...Dar numai de dragul vostru!

— Ura! — un strigăt frenetic răbufni din piepturile tuturor.

— Pot să-l aduc pe bunicul? — întrebă inginerul. E aici pe culoar și așteaptă!

— Ei, hai, adu-l! Nu-mi pasă!...

Inginerul se repezi afară, iar ceilalți își reluară locurile, așteptînd cu încordare momentul.

Peste cîteva clipe se deschise ușa și în prag apărî bunicul. Sprijinîndu-se în baston, tremurînd puțin, poate de bătrînețe, poate și de emoție, făcu cîteva pași spre interiorul camerei, apoi se opri. Ochii mici, ascunși în dosul lentilelor, căutau cu șmecherie prin cameră. Apoi, descoperînd-o pe bătrînica, retrasă în fotoliul ei din colț, își trecu mașinal mina zbircită peste părul alb și îndreptîndu-se puțin, spuse pe o voce răgușită și tremurătoare:

— Sărut mina, Olga!

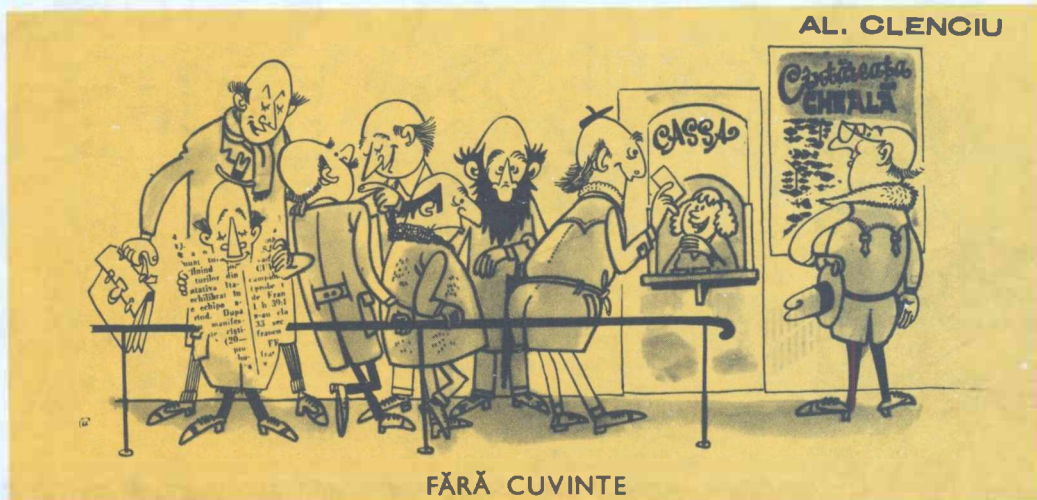
— Bine ai venit!

-- Olga... — vocea prinse să-i tremure și mai tare și continuă și mai pițigăiat — te rog să mă ierți pentru ce am făcut!

— Să te iert? Nu ți-a fost rușine, tată a patru copii, să-mi faci mie una ca asta?... Ca un fluture?... Din floare în floare?! Să mă schimbi tu pe mine, cu o... of Tudore!... mai adăugă bătrînica, clătînînd din cap cu amărăciune.

— Olga... îți jur că... niciodată, dar niciodată în viața mea n-am să mai fac așa ceva!

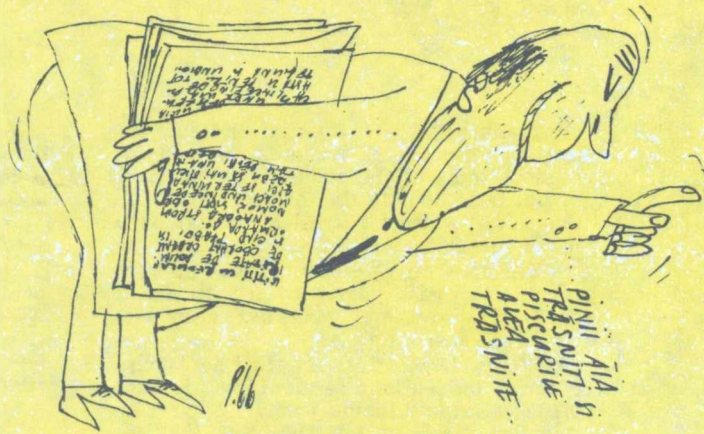
Și, minunea minunilor, de data asta toți, pînă și bătrînica, îl crezură!...

FĂRĂ CUVINTE

Avansări... nostalgice

Mă aflu exact în situația unui beduin distrat care, de-abia în plin deșert, își dă seama că și-a uitat cămila acasă și n-are unde găsi o alta care să-l ducă pînă la primul magazin de cămile! În situația asta disperată mă aflu... Cu singura deosebire că nu-mi trebuie cămilă, îmi trebuie Georgescu. De Georgescu am nevoie. Urgent. Disperat. Poate mă ajuți dumneata să dau de el. Cum arată Georgescu? Arată bine, trăsni-l-ar Dumnezeu, de egoist. Nu-i nici frumos și nici deștept ca mine, dar a plesnit-o profesional. Măzbatdestul. Gîndesc. Cuget. Caut. Dar nu dau de el. Parcă l-a-nghițit pămîntul. Adevărul ăsta e. Nu dau de Georgescu. Georgescu face parte din categoria celor cu noroc la avansare. Cu norocul ăsta sau te naști, sau... te apuci și muncești: zi de zi, lună de lună, an de an, ceea ce pe de o parte, e greu al dracului, iar pe de alta, metoda asta nici nu se mai cheamă noroc, ci, așa cum se recomandă și pionierilor, muncă; muncă perseverentă și conștiinciozitate. Adică însușiri care cer timp și răbdare. De aceea, tot mai practic e norocul. Nu orice fel de noroc, ci un noroc natal! Adică norocul de a te naște în aceeași regiune în care s-a născut directorul al cărui subaltern ești. Din nenorocire, este biologic stabilit că nu ne putem alege din timp regiunea natală care, mai tirziu, va face din pruncii ce sîntem, viitorii directori. Regiunea natală e cheia avansării! Mi-a spus-o Georgescu, în gară, între două plecări de trenuri. Georgescu fiind născut în aceeași regiune cu directorul său, i-a intrat pe sub piele, cum spun poeții începători. Deși nu se cunoșteau, tot evocîndu-i directorului peisaje natale, ca dealuri, munți, văi, tumultul riului și alte elemente geografice, prielnice avansării, în cinci luni Georgescu a devenit merceolog principal și-n douăsprezece, șef de birou. Că sînt și directori din aceștia, sensibili la evocări de peisaje natale, precum sînt și Georghești d-ăștia, nostalgici. Admit metoda lui Georgescu, dar nostalgic sînt și eu! Numai că directorul meu

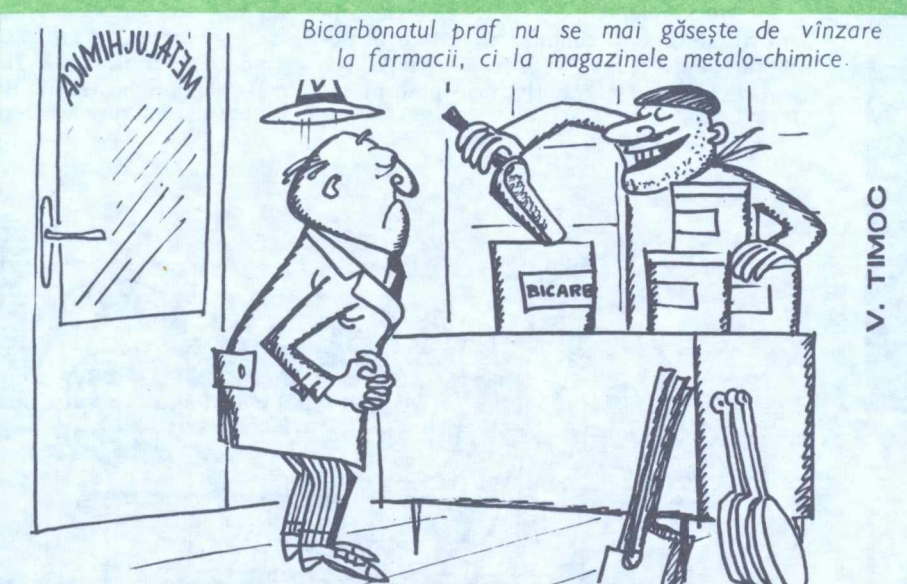
de VASILE RĂDULESCU

s-a născut în altă regiune și eu în regiunea unde s-a născut Georgescu. Cred că numai dracu încurcă locurile natale în așa hal, ca să nu poată oamenii muncii să avanseze. Cînd mă gîndesc că Georgescu mai are la îndemînă două piscuri pleșuve și-un pin trăsniț pe care încă nu le-a evocat directorului și pe care, dacă le evocă, ajunge șef de serviciu, mă apucă turbarea. D-ai-l caut pe Georgescu. În gară, mi-a spus numai metoda avansării, nu și unde lucrează. Unde locuiește, habar n-am. În cartea de telefon nu e Georgescu pe care-l caut. Iată de ce spun că sînt disperat, ca un beduin distrat, rămas fără... Georgescu. Simțeam nevoia să merg singur pe stradă. Mergînd, speram să dau de Georgescu. N-am dat. Am intrat la un restaurant. Comand unui ospătar să-mi aducă cinci stele. Coniac, adică. Căutam în stele întreprinderea lui Georgescu. Zadarnic. Stelele erau discrete. Am mai cerut o constelație. Și cînd să gust din prima stea, aud o voce că-mi strigă: — Bei singur, piratule! (Peste cuvîntul ultim, s-a prăvălit o cască de ris). Ridic privirea și... Și exact așa cum se întîmplă în coproducțiile pentru domnișoarele blonde, care cred în intervenția destinului, ridic privirea zic, și-l văd pe... Georgescu.

— Georgică! țiș eu... Să-ți dea Dumnezeu un vapor cu sănătate.
— De ce așa mult?
— Pentru că ți-a dat prin cap să dai pe-aici, prin local!
Am bătut împreună și, pe ocolite, l-am întrebat unde lucrează și dacă mai sînt locuri vacante în schemă. Auzind că sînt, am comandat o masă pentru două persoane flămînde, pe care a plătit-o numai o singură persoană. Eu. La despărțire, cum Georgescu pleca în concediu la Băile Herculane, i-am urât, sărutîndu-l:
— Petrecere frumoasă și vezi să n-adori în baie că poate te îneci!
Trei zile mai tirziu eram cu transferul în buzunar. Șeful a încercat să mă oprească, spunînd că dacă muncesc cu rîvnă am și acolo perspective.
— Să fim lucizi, șefule! i-am spus, tăios. Nu sta în calea unui om al muncii. Adioli! Și nu plînge, că tot aia e!
La întreprinderea unde lucrea Georgescu, n-am pierdut decît o zi. A doua am fructificat-o intrînd la director.
— Tovarășe director, zic, eu sînt Ilie Brabete, noul dv. subaltern.
— Mă bucur, tovarășe Brabete, a spus el, cam în doi peri.

— Eu nici nu vă mai spun cît mă bucur! zic.
— Atunci, spune-mi barem ce problemă te aduce la mine...
Ca să scurtez din stagiul avansării, atac direct, și zic:
— Tovarășe director, vă rog să-mi spuneți, v-a vorbit cumva, tovarășul șef de birou Georgescu, despre un pin trăsniț?
— Nu! răspunde directorul, pri-vindu-mă speriat.
— Nici despre frumusețea celor două piscuri pleșuve din regiunea noastră natală?
— Nici! răspunde directorul zîmbind, dar devenind alb ca varul.
Răsufu ușurat că Georgescu mai lăsase ceva peisaje în arsenalul avansărilor, și continui:
— Tovarășe director, dacă-mi permiteți să observ, aveți zîmbetul specific oamenilor născuți în regiunea noastră. Oamenii care se ajută între ei!... Ba cu un pin, ba cu splendoarea stîncilor pleșuve, ba cu un zîmbet care a împrumutat ceva din semeția munților care, și dumneavoastră, și mie, ne-au încîntat copilăria cu priveliștea lor...
— Tovarășe Brabete, zise atunci directorul, eu n-am văzut munții decît în armată. Că am făcut-o la un regiment de vinători de munte. Sînt născut la șes.
— Cum? fac eu, uluit. Georgescu spunea că v-a vorbit despre munții copilăriei noastre... despre apele lor limpezi și reci... despre dealuri...
— Mie, nu, tovarășe Brabete. Poate tovarășul lui Istrate, directorul cu care lucrează resortul lui Georgescu.
— Exact, așa trebuie să fie, zic eu. Mă iertați de deranși și vă salut...
Am intrat precipitat în cabinetul tovarășului director Istrate.
— Duduiță, zic secretarei de cabinet, fiți sinceră și spuneți-mi, pînă astăzi v-a spus cineva că semănați cu Claudia Cardinale?
— Nu.
— Atunci, fiți drăguță ca dînsa și spuneți-mi, tovarășul director Istrate acum e ocupat?
— Nu. Nu cred, zise fata. Cred că acum prinde păstrăvi.
— Prinde păstrăvi? zic, uimit. E posibil una ca asta?
— De ce nu? Uneori păstrăvii se prind mai ușor ca elefanții...
— Ai spirit de observație, admit eu... O să-mi permit totuși să întreb, cum prinde dînsul păstrăvi în birou? Nu de alta, dar vreau să-i dau o mină de ajutor.
— Dacă vreți să-l ajutați, luați trenul! Tovarășul director Istrate a ieșit la pensie de cîteva zile și s-a retras în orașelul său natal... E romantic, nu, să stai pe malul apei și să prinzi păstrăvi?...
M-am întunecat subit la față.
— Ce aveți, mă întrebă secretara, vă e rău?
— Nu mi-e rău, dar nici bine nu îmi e! Un singur om am avut și eu aici care era din regiunea mea și ăla a ieșit la pensie! Cum să nu fiu trist cînd am rămas singur?
Secretara zîmbi.
— O clipă! spuse ea.
Se ridică, deschise ușa și strigă: „Costică!”
Intră în cameră un om ceva mai trecut de 50 de ani.
— Iată, spuse secretara. Dumnealui e Costică, curierul nostru! Este din același orașel cu fostul nostru director, deci și cu dumneata! Ești salvat, tovarășe! Îmbrațășază-l! Nu mai ești singur!

CONDICA DE UGESTII „URZICII”

V. TIMOC

— Noi sîntem bine aprovizionați cu bicarbonat praf, în schimb la farmacia lipsesc țigăile, topoarele etc...

FILE 6

Toată lumea este la curent cu faptul că noțiunea de libertate și cea de dictatură fascistă sînt cu desăvîrșire incompatibile. „Toată lumea este la curent, dar toată lumea se înșeală”, trebuie să-și fi spus în sinea lui, Franco. Și, ambițios cum îl știm, a purces la a demonstra contrariul. A reușit, de ce să nu recunoaștem? A reușit chiar să dovedească mai mult decît își propusese — și anume că, în mîinile lui pînă și libertatea se poate transforma într-o sancțiune.

Experimentul s-a efectuat pe pielea a douăzeci de studenți de la Școala tehnică superioară de ingineri industriali de la Barcelona. Aceștia avuseseră cutezanța să nu participe la alegerile pentru conducerea „Asociației universitare” locale. Motivul abținerii era destul de logic: dintr-o îndelungată și amară experiență, ei știau că, indiferent cui și-ar da votul, urnele sînt astfel manipulate încît majoritatea o dobîndesc, pînă la urmă, tot numai cei agreați de autorități.

„Caudillo” nu s-a declarat însă de acord cu acest punct de vedere și a fost teribil de cătrănit de gestul tinerilor barcelonezi. Motivul lui era la fel de logic: atîta vreme cît există voturi, ele pot fi măsluite. Dacă însă studenții se abțin, urnele rămîn goale și vidul este mai greu de falsificat. Exemplul celor douăzeci putea deveni contagios. Trebuia, deci, tratat cu energia cuvenită bolilor molipsitoare. Or, prima recomandare în asemenea cazuri este izolarea.

O lună și ceva a tot chibzuit bietul Franco asupra măsurilor profilactice pe care urma să le ia. Firește, medicamentul, cel mai la îndemînă era poliția și Ghiță Pristanda-ul Barcelonei nu aștepta decît un semn pentru a-i înșfăca pe vinovați. Dar arestările de studenți pe baza unor astfel de acuzații pricinuiseră dictatorului, într-un trecut apropiat, cumplite dureri de cap, așa că, oricît de ispititor de simplă se înfățișa soluția, ea a fost înlăturată. Eliminarea din școală, în urma unui ordin venit de la Madrid, constituia și ea un mijloc expeditiv, dar prezenta riscul unei solidarizări generale a colegilor cu cei pedepsiți, așa cum de asemenea se mai întîmplase de curînd.

În cele din urmă, sub boneta cu ciucure a lui Franco, a scăpărat o strălucită idee. Tradusă în termeni vulgari, ea ar suna cam așa: de ce să nu scot castanele din foc cu mina altuia? Drept care studenții au fost eliberați.

Să ne explicăm. În Spania de astăzi există două categorii de studenți: cei „oficiali”, care asistă la toate cursurile anului lor, și cei așa-zisi „liberi”, care depind de bunul plac al fiecărui profesor în parte pentru a fi primiți la lecțiile, seminariile și lucrările practice respective... Cu alte cuvinte, „liberul” se poate pomeni oricînd exclus de la cutare sau cutare materie, dacă șeful catedrei nu vrea să-l accepte.

Franco și-a făcut socoteala că profesorii vor înțelege repede transparenta lui aluzie, și că, în cea mai deplină unanimitate, le vor interzice studenților „liberi” accesul în școală. Unanimitate a existat, într-adevăr, numai că ea a funcționat în sens invers: nici unul din cei treizeci și șapte de profesori nu a oprit pe nici unul din cei douăzeci de studenți să frecventeze vreunul din cursuri sau seminarii.

Franco este din nou furios. Și nu ne-am mira dacă ar reflecta că libertatea, orice fel de libertate, pînă și cea de-a-ndoaselea născocită de el — îi poartă ghinion.

V. GĂLĂȚEANU

— Ha, ha, ha, dar mai termină o dată, Jimmy, cu gîdliturile astea stupide!!!

MERCE- NARUL PEN- SIONAR

de N. AURELIU

Îeșirea la pensie este de obicei o răsplată bine meritată, după o lungă viață de muncă. De obicei, dar nu totdeauna. Uneori lucrurile nu stau chiar așa, nici cu munca, nici cu răsplata.

Nu e greu să ne imaginăm, de pildă, o emoționantă festivitate, la care să se țină toasturi și să se verse lacrimi indioșate, pentru a marca trecerea la odihnă a lui Mike Hoare. Și asta nu pentru că el are o vîrstă destul de fragedă pentru un pensionar — abia a împlinit 48 de ani — și nici pentru că a fost militar de profesie, ceea ce i-ar impune o anumită sobrietate în manifestări.

Motivul este de o natură specială, deoarece și Mike Hoare a fost un ofițer de o natură specială. El n-a mișcat un deget pentru a-și servi propria lui patrie — Irlanda —, la a cărei cetățenie a renunțat de altfel cu prima ocazie. În schimb s-a afirmat pe alte meleaguri, care nu simțeau nici o nevoie de dînsul: în Congo, unde a fost comandantul suprem al mercenarilor europeni. De partea cui era? De partea celor care-l plăteau. Impotriva cui era? Impotriva celor care erau impotriva celor care-l plăteau. Mai precis, punîndu-se în slujba lui Chombe et Co. și a patronilor lor din Europa și America, Hoare și-a îndreptat toată forța geniului său strategic împotriva patrioților congolezi, pe care i-a tratat cu cavalerismul caracteristic unui mercenar, impușcîndu-i în masă, măcelărîndu-le familiile, incendiîndu-le satele și jefuîndu-le bruma de lucruri pe care le aveau. Ce-i drept, însă, nu proceda totdeauna așa. Se cunosc numeroase împrejurări cînd a părăsit cîmpul de bătălie, fără să fi ucis, furat sau dat foc. Era atunci cînd domnul colonel, urmărit de patrioți, fugea în viteză a opta și nu mai avea decît o singură preocupare: să apuce vîrsta pensionării.

Mike Hoare nu a furnizat nici o explicație în legătură cu motivele retragerii sale din cadrele active de mercenari. Prilej folosit de gazetarii occidentali pentru a se lansa în tot felul de presupuneri. Ca de exemplu:

- colonelul consideră că și-a făcut suma;
- colonelul se teme să nu i se facă seama;
- colonelului nu-i convine plecarea de la putere a lui Chombe, care l-a sprijinit atît de vajnic;
- colonelului nu-i convine o eventuală întoarcere la putere a lui Chombe pe care nu l-a sprijinit destul de vajnic;
- etc. etc.

Oricare ar fi cauza, efectul este incontestabil: Mike Hoare s-a autopensionat. Cu o conștiință nepătată decît de singele cîtorva zeci de mii de oameni, el se va putea consacra unor pașnice îndeletniciri, ca pescuitul obștilor sau cultivarea unor specii rare de gulii.

Sau poate că nu... Dovedîndu-se același amator de varietate în materie de patrie, mercenarul a declarat că nu se va stabili nici în țara în care s-a născut, nici în cea în care și-a încasat salariul groazei. Colonelul preferă să-și depene liniștii ani ai bătrîneții în Republica Sud-Africană.

Ceea ce ne îndrituiește să presupunem că, și ca pensionar, el se va putea consacra sportului său favorit — vînătoarea de africani.

POSTA REDACTIEI

VIRGILIU COMȘA — CRAIOVA

Atita timp cit o să luați umorul în glumă n-o să iasă nimic serios!

CONSTANTINESCU ION — CLUJ

Cazul merită să fie publicat. Schița însă, din pricina mortului, e lipsită de viață. Luați-o pe un drum mai vesel și să sperăm că veți ajunge în coloanele revistei noastre.

VALERIU G. TĂNASE — BACĂU

Lăsați-vă de... „Gluma“! Avem și noi colecția.

MIRCEA SOICHIN — CLUJ

Schița „Discuție banală în doi timpi“ este într-adevăr banală, și din nefericire, tot timpul.

IULIAN CHIVU (ELEV) — ROȘIORII DE VEDE

Poezia „Debut poetic“ a căzut la examen. După cum vedeți — ca să ne folosim de un vers al dv., „nu-i ușor a face debut“. Și nici „a face“... versuri. Credem că e necesar a face mai întâi școală.

MUREȘANU ION — CLUJ

Nu. Așa o fi fost creată lumea, dar poezia dv. nu este creată ca lumea. În primul rînd fiul nu poate sosi în viață înaintea tatălui, iar după... nu mai are nici un haz.

PETRE PETRIȘOR — TIMIȘOARA

„Legenda I.L.L.T.-ului“ e cu... poveste. Cazul neefectuării reparațiilor a fost sesizat forurilor respective pentru a se lua măsurile cuvenite. Poezia însă are prea multă... apă de ploaie. Sînt necesare unele reparații. Dar care nu țin de I.L.L.T.

ANASTASE MATEAȘ — BUCUREȘTI

Spicuim din materialele dv. următoarea epigramă:

*Decizia S.P.C. așteaptă o aplicare în zadar
Căci din păcate mai există și unii ce, după trotuar
Nu-nlătură, cum e firesc, și gheață și zăpadă
Pentru-a feri pe trecători pe stradă să nu cadă.*

Cred că înainte ca dv. să scrieți această epigramă ați căzut pe gheață. Că prea șchioapătă și e lipsită de haz...

MARINESCU LUCIAN — LOCO

„Procesomanul“ dv. a pierdut procesul. Faceți apel la... mai mult haz...

ILARION ZAMFIRESCU — CLUJ

Să încercăm, pe scurt, să analizăm fabula „Ciocanul îngîmfat“. Iată primele versuri:

*Într-o zi, o ferărie
Era goală și pustie
Căci fierarul, pe afară
Își aprinse o țigară.*

Va să zică, „ferăria“, după ce că era goală, mai era și pustie. Să vedem ce se întîmplă mai departe:

*Un ciocan cam îngîmfat
De curînd fu reparat
Își făcu din coadă, scară
Se sui pe nicovală.*

După ce ciocanul se suie pe propria-i coadă, vine fierarul și, fără nici un motiv, dă cu el de pămînt:

*Căci și coada i se rupse
De trînteala ce avuse.*

Cam aceasta e fabula. Păcat. Păcat că vă pierdeți timpul cu asemenea „versuri“ fără cap și fără... coadă.

DEOCAMDATĂ, NU!

Gentimir Mihai — Bîrlad, T. Cutlic — București, Daniel Tei — Timișoara, Victor Butoi — Constanța, Tudor P. Ion — Pătlagi, Rîță Cojocaru — Banat, N. Mazilu — Brăila, I. Cîmpeanu — București, Mircea Ungureanu — Iași.

RODICA TOTT

— Cînd o fi avînd ăsta de gînd să-mi dea liber??

de ni co ti ni za re

*De-o lună și mai bine n-am pus țigară-n gură...
Am devenit deodată o altă creatură,
Mai izolată parcă, stingheră-n astă lume,
In care greu rezistă un om să nu se-afume!
Adio cafeluța subțire, cu caimac,
La care pe-ndelete, colac peste colac,
Trăgeam dintr-o țigară c-o sete pătimașă,
Mai abitur ca turcii, mai tare ca un pașă.
Adio pocherașul, căci nu pot să „filez“,
De n-am pe buze mucul din care să pipez,
Adio deci și „piatra“... Cum pot să joc acum,
Cînd nu mai am prilejul să mă inspir cu fum?
Adio o mulțime de alte ocupații
Ce parcă-s hărăzite, de zeci de generații,
Să n-aibă nici o noimă sau farmec... cum să spun...
Cînd nu sînt stimulate de-o doză de tutun!
O doză sau mai multe... depinde și de meci,
Căci la Rapid—Dinamo fumam și 40!*

*Învălușiți în ceață, cu capetele-n nori,
Mă-ntreabă azi, ironic, amicii fumători:
Ce s-a-ntîmplat, stimate? Ce-a fost de te-ai lăsat?
Renunți, pe rînd, la toate? Faci cură de-ngrășat?
Și, dacă totuși încă vreau să m-afum puțin,
Înlocuiesc „Carpații“ și — „Aromele“ cu... vin.*

BARBU ALEXANDRU

C. PETCULESCU

VICTORIA CATASTIF

„URZICA“
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Sefineii“

44.601

LA AL ȘASELEA SEMNAL...

N-duce anul ce-duce ceasul... defect cumpărat de tov. Radu Dumitru din Brașov și furnizat de fabrica „Victoria“ din Arad. Acest ceas nu arată ora exactă, ci timpul pierdut (din august anul trecut) pentru preschimbarea lui de către fabrica producătoare care motivează...rămînerea în urmă prin faptul că nu i s-a comunicat „tipul ceasului și prețul“ cu toate că cetățeanul îi trimisese chiar ceasul cu pricina.

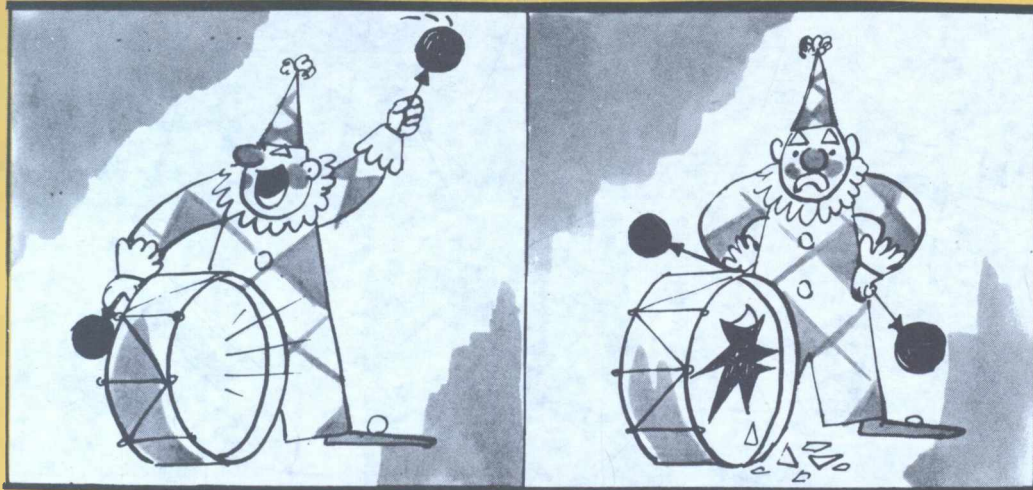
Ce să-i faci: ceasul rău!

BANU-I OCHIUL DRACULUI

Cine vrea să cumpere ceva, mai întâi alege, apoi plătește. Dar ca

REFERITOR LA UNELE FILME AUTOHTONE CARE TREBUIE RE-
TRASE DE PE PIAȚĂ DUPĂ 2-3 ZILE, DIN LIPSĂ DE SPECTATORI

GH. CHIRIAC

ÎN TIMPUL TURNĂRII FILMULUI DUPĂ PREMIERA FILMULUI

— Prea subțire, n-a ținut!...

ȘT. MUNTEANU

— Bine, dragă, dar azi-dimineață
nici nu-l începuseși!
— Știi, e a doua zi după premieră,
așa că e timp berechet...

F. GRONSKY

— Mult zgomot... pentru nimic!...

să plătească trebuie să scoată banii din buzunar. Din punctul acesta de vedere, oamenii se împart în două categorii: pe de o parte, sînt cei ce viră mîna după bani în buzunarul propriu, iar pe de altă parte este contabilul-șef Faur Mircea de la Secția sănătate și prevederi sociale a regiunii Crișana, care preferă să introducă mîna în casieria sfatului popular regional. Și cum visteria sfatului este mai adîncă decît un buzunar, mîna îi intră pînă la cot, scoțînd-o de fiecare dată cu cîte un avans de cîteva sute de lei, chipurile, cu scop de deplasare la unitățile sanitare din regiune. Faur Mircea însă, din motive preventive de ocrotire a sănătății personale, preferă să scurteze distanța de deplasare cel mult pînă la el acasă, iar termenul de decontare să-l lungească cel puțin pînă la infinit. Dar, tot scotocind în felul acesta buzunarul sfatului, a dat nu numai de bani, ci și de dracu; iar cînd a dat de dracu a început să dea și banii înapoi, să dea și penalizările legale și, pe deasupra, mai dă și din colț în colț să iasă basma curată.

Pesemne că-i este teamă de o deplasare de-adevăratelea.

CÎND TE CERTI PENTRU OSII

Dintr-o cantitate de peste 16 000 de osii pentru vagoane livrate de Uzinele „Progresul” din Brăila, circa 12% au fost refuzate din cauza defectelor de material și alte 6,5% din pricina viciilor de prelucrare. Serviciile de control tehnic al calității din Uzinele „Progresul” și din Combinatul siderurgic Hunedoara (furnizorul materiei prime) aruncă vina unele pe altele: ba că materialul este prost, ba că tehnologia de prelucrare este necorespunzătoare, în timp ce mii de vagoane sînt văduvite de ôsiile ce li se cuvin.

Cu alte cuvinte, tovarășii de la Uzinele „Progresul”, care răspund și de recepția materiei prime intrate pe poartă și de rebuturile din fabricație s-au comportat ca un Eremia modern: au nimerit cu osia-n gard!

OFRANDĂ PE ALTARUL... SPĂLĂTORIEI

Cetățenii Rouă Augustin și Mihailescu Marin, locatari ai blocului

din str. A. I. Cuza nr. 9 din Craiova, au sărbătorit evenimentul reparlizării de locuințe moderne și confortabile, sacrificînd doi drăgălași purcei în spălătoria comună a blocului. Pentru a nu schimba totuși destinația sacră a încăperii, purceii au fost mai întii spălați și curățați, apoi tranșați și făcuți cîrnați.

Așa-i cînd intră purceii în casă nouă. Ca să nu spunem mai mult.

PĂRINȚI ȘI COPII!

Tați și mame, bunici și bunice, unchi și mătuși din Tg. Mureș, nu vă trimiteți odraslele să se tundă la unitatea nr. 24 din str. Bolyai pentru că tot netunși vor rămîne. Frizerii acestei unități refuză categoric să tundă copii sau elevi, îndrumîndu-i la alte frizerii care, la rîndul lor, îi trimit prin alte cartiere.

Așadar, dragi părinți din Tg. Mureș, lăsați copiilor „plete lungi pe spate” ca pe timpul lui „Dragoș Vodă și-a lui ceată”, fiind convinși că la cooperativa „Igienă” își are originea moda „Beatles”. „Ye-Ye”. e... ceva putred!

dialog

DE LA DISTANȚĂ

(CONVORBIRE TELEFONICĂ
IMAGINARĂ CU PRIVIRE
LA O PROBLEMĂ REALĂ)

— Alo, Baza de aprovizionare nr.16 Tg.Mureș?

— Exact! Cine e la telefon?

— Noi! Cooperativa agricolă de producție Voiniceni!

— Și ce poștiți?

— Păi avem nevoie urgent de două perechi de hamuri și de trei căciuli, dar vă rugăm cît mai repede, că fără hamuri nu putem pune caii la căruță și fără căciuli nu putem acoperi niște capete descoperite. Așa că spuneți-ne cînd ne dați marfa?

— Vă dăm hamurile și căciunile imediat și în plus vă mai dăm și 100 cozi pentru sape și 30 coșuri din nuiiele. Altfel nu tu ham, nu tu căciulă! Și ninge!...

— Bine, vreau să zic, foarte rău faceți, că noi nu avem nevoie de cozi și nici de coșuri. Noi avem nevoie...

— Știu dar altfel nu se poate. Uite, am făcut și socoteala! E gata! Hamurile și căciunile costă vreo 3000 lei, iar cozile și coșurile numai 1700 și ceva! Scăpați ieftin!

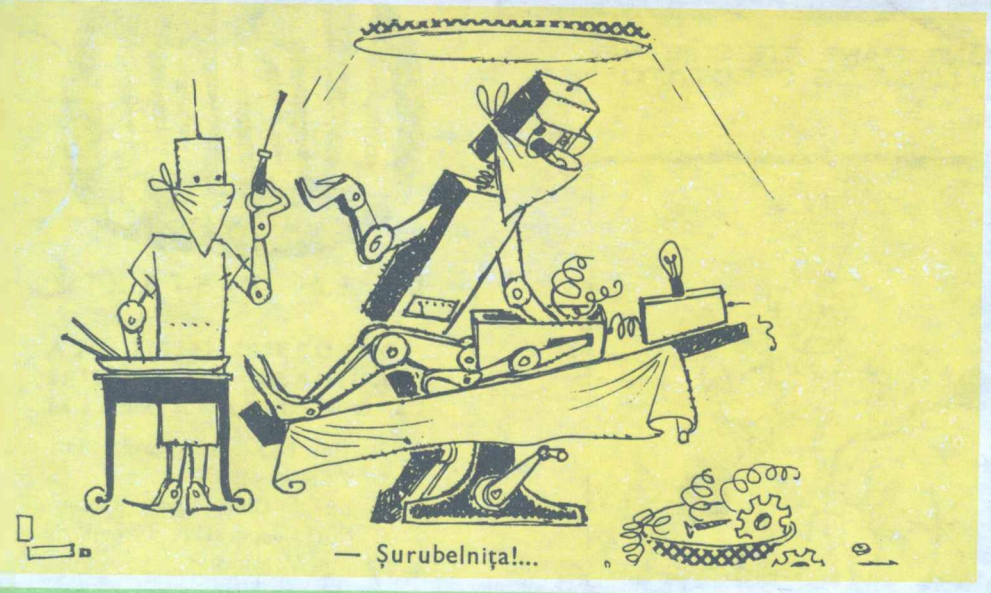
— Ba văd că nu scăpăm de loc! Nu pricep de ce ne obligați să luăm și obiecte care nu ne trebuie. Te pomenești că ne dați și flori ca să avem ce face cu coșurile...

— Lasă gluma, tovarășe! Habar n-aveți cum se pot utiliza 100 cozi de sape și 30 de coșuri inutile din nuiiele... Să vă spun eu: le luați, le plătiți imediat, că asta e foarte important, și pe urmă le așezați într-o magazie unele peste altele, sau le puneți sub un șopron unele lingă altele, sau le vopsiți sau le cojiți sau le aruncați în foc că tot e frig...

— Nu vă supărați, dar de data aceasta C.A.P.-ul Voiniceni are nevoie doar de două hamuri și trei căciuli! Atît!

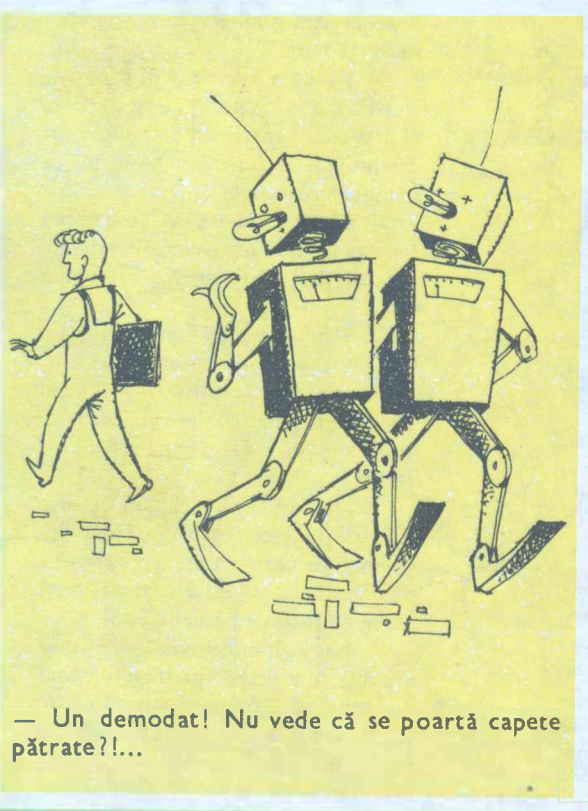
— Nu-i nimic! O să luați și 100 cozi de sapă și 30 de coșuri. Să vedeți ce bine o să vă prindă. Mai ales coșurile. Sînt o frumusețe. Cît despre cozi, ce să mai vorbim, parcă sînt de ... struț și nu de sapă! Parol! Stați așa, nu închideți telefonul... Cum, de ce nu vă trimitem numai ce ne-ați cerut?... Se poate una ca asta, tovarășe?... Păi, nu e clar? Trebuie să ne înțelegeți!! Dumneavoastră ne cereți ce aveți dumneavoastră nevoie iar noi vă trimitem ce n-avem noi nevoie. Lămurit??...

DAN MANOLESCU

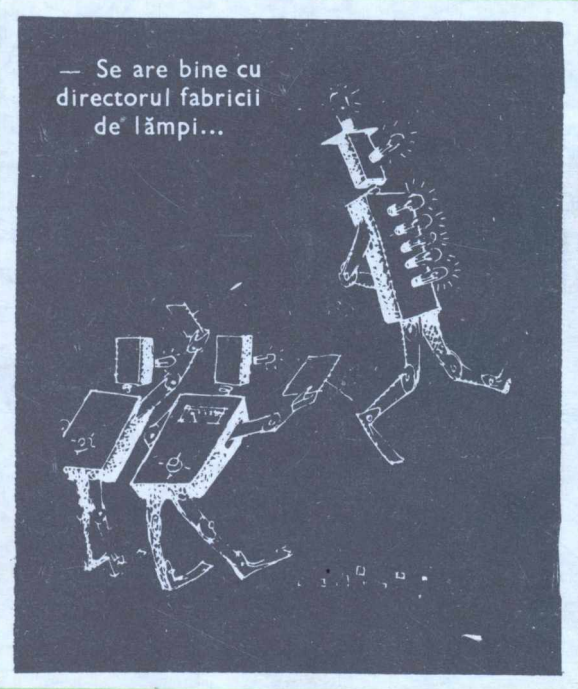

— Şurubelniţa!...

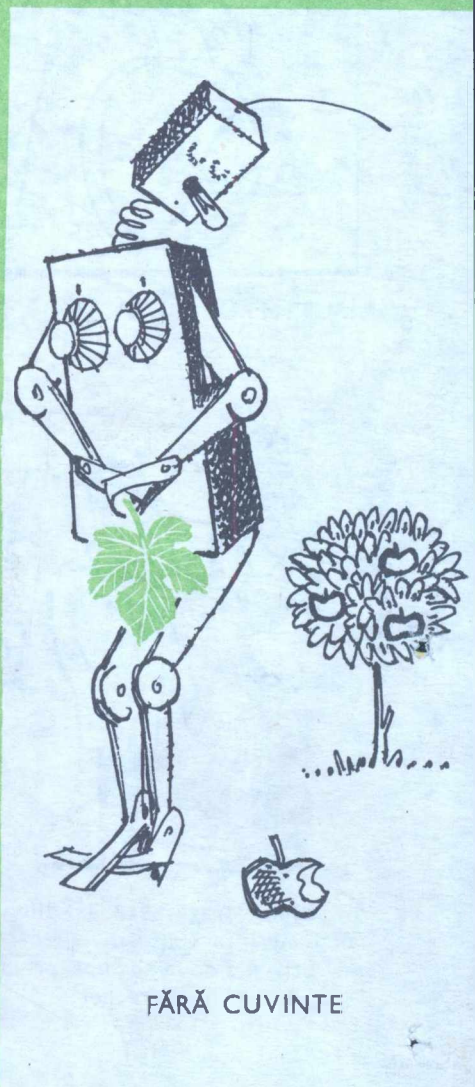
DIN LUMEA ROBOTILOR

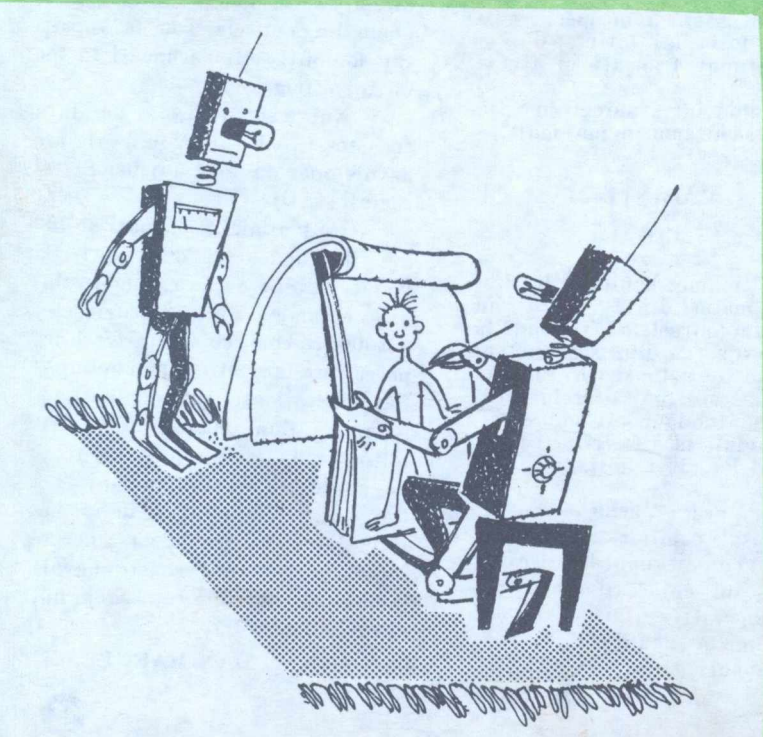
— Un demodat! Nu vede că se poartă capete pătrate?!...

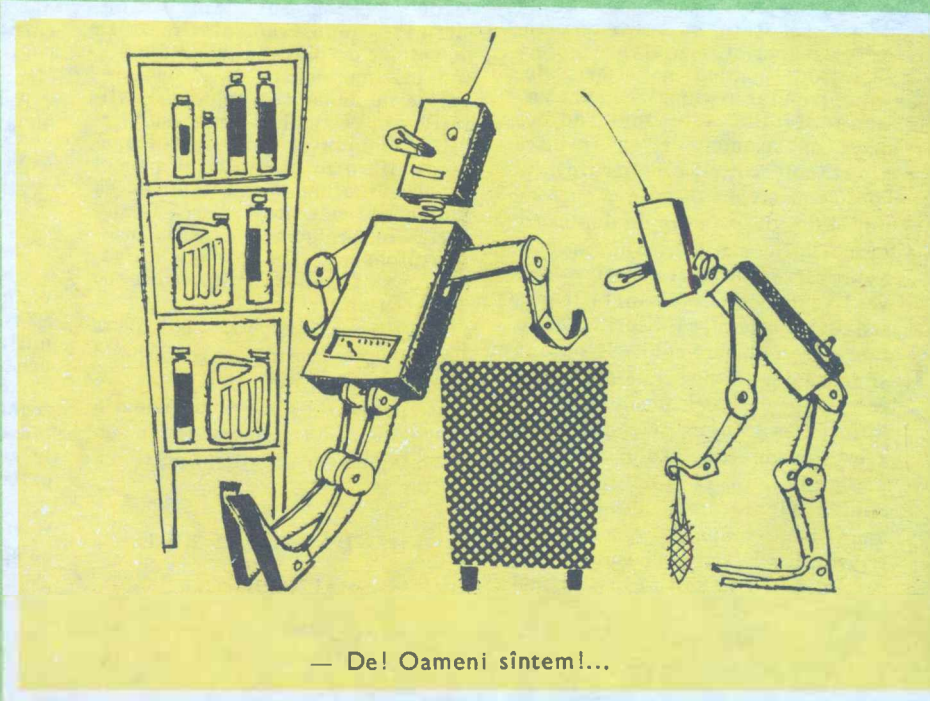
— Se are bine cu directorul fabricii de lămpi...

FĂRĂ CUVINTE

CARICATURISTUL

— De! Oameni sîntem!...